Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΑΣ

Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης Σελίδος

θρώπινη ἀξιοπρέπεια, μὲ συνείδηση αὐτοτέλειας καὶ δικαιώματα γνώμης καὶ συμμετοχῆς σὲ ὅλα καὶ γιὰ ὅλους.

Αὐτὰ εἶναι τὰ αἰτιατὰ τῆς μακρολιβισιανῆς συμπεριφορᾶς.

Ἂς μὴ σᾶς παιδεύει λοιπόν, αὐτὴ ἡ τρομακτικὴ σκυθρωπότης τοὺς πεθαμένους μας.

Συνοψίζετε σεῖς μιὰν ἐποχή. Εἴχατε φθάσει στὴν πλήρη της ἔκφραση, μὲ ἀπαρασάλευτα βάθρα, τὰ ἁγνά μας ἤθη, τὰ ζηλευτά μας ἔθιμα, τὶς ἐξιδανικευμένες παραδόσεις μας.

Πιστέψατε, αὐτὰ φωτίζουν καὶ τὸν δικό μας δρόμο.

Οἱ σκιές σας κάτω ἀπὸ τὶς κατακόρυφες ἀκτίνες τοῦ ἥλιου, ποὺ σᾶς περιλούει, θὰ γίνουν πιὸ μικρές.

Κανένας ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψη τὴν ποσότητα τοῦ φωτός, ποὺ θὰ καταυγάση τὰ δικά σας ἀμαλγάματα, ποὺ κυοφοροῦνται στὰ μακρολιβισιανὰ μυαλά.

Γρηγοροῦν αὐτά.

Ποντοποροῦμε τώρα σὲ καράβι, μὲ ἐπιδέξιο οἰακοστρόφο καὶ ἀξιωματούχους του, γεμάτους ἀπὸ ἄφθαστον ἐνθουσιασμὸ καὶ αὐταπάρνηση.

«Δὲν θὰ μᾶς ἐπιρρεάση καμμιὰ κακῶς νοούμενη ἀνωτερότητα. Δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἀνεδαφικὴ φιλοδοξία. Δὲν εἴμαστε οἱ τρελλοί, γιατὶ κάπου φτάσαμε κι' ἐμεῖς, κάποια θέση κατέχουμε. Θὰ σᾶς ἀναγκάσουμε μὲ ἔργα, ποὺ δὲν τὰ περιμένετε, ν' ἀφήσετε τὶς ἀρνήσεις. Θὰ σπάσουμε τὸν πάγο». Σαλπίζει ἡ Ρένα Παπαντωνίου — Βελισσαρίου, καὶ εἶναι αὐτὰ μιὰ ἀντανάκλαση ἀντήχηση, τοῦ πνεύματος, ποὺ κατευθύνει τὸ Σύλλογό μας.

Μὴ συννεφιάζετε, πεθαμένοι καὶ ζωντανοί.

Τὰ κτιριακὰ συγκροτήματα τῶν ἄλλων, οἱ συσσωρευμένες συγκινήσεις γι' αὐτά, ξαίρετε οἱ πεθαμένοι μας καὶ οἱ ζωντανοί, ὅτι μὲ τὴν παρέλευση τοῦ πανδαμάτορα χρόνου, ἐξατμίζονται, καταντοῦν μιὰ ἄχρωμη περιπλάνηση τοῦ νοῦ καὶ στὸ τέλος, τὸ πολὺ πολὺ στὴν τρίτη γενεά, ξεθωριάζουν, σὲ μιὰ ὠχρὴ ἀπασχόληση τῆς φαντασίας.

Δὲν ἐπαρκοῦν αὐτά, δὲν ἱκανοποιοῦν οὔτε σᾶς τοὺς πεθαμένους, οὔτ' ἐμᾶς τοὺς ζωντανούς.

Θὰ γελάσουμε ὅλοι, καὶ σεῖς καὶ μεῖς· καὶ τὸ γέλιο μας αὐτὸ θὰ περικλείνη μέσα του, ὅσα τέτοια μποροῦσε νὰ βγάλη, ἕνας ὁλόκληρος αἰῶνας.

Τὸ Μακρολιβισιανὸ σπίτι ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, θὰ ξεχωρίση. Θὰ εἶναι αἰώνιο, ζωντανό, θὰ μιλᾶ σ' ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου καὶ σύγχρονα θὰ ὑπομιμνήσκη τὴν παγκόσμια λιποταξία της ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας.

Εἶναι πολλοί, ποὺ βλέπουν ἀνθρώπους νὰ πνίγωνται, ἀπὸ τὸ σφιχταγκάλιασμα ἑνὸς μαρμάρινου ἀγάλματος.

Ὁ Ὅμηρος λέγει, ὅτι οἱ Τρίποδες τῶν Δελφῶν περπατοῦσαν μονάχοι, γιατὶ ὁ Ἥφαιστος ἔφτιαξε τὶς ρόδες τους ἀθέατες, γιὰ τοὺς ὀλιγόπιστους.

Ὁ Πλάτωνας βεβαιώνει ὅτι τὰ ἀγάλματα τοῦ Δαιδάλου χειρονομοῦσαν στὰ σκοτάδια, ἀντιστέκονταν στὸν μάστορή τους καὶ χρειαζόταν νὰ τὰ δέσουν, γιὰ νὰ μὴ φύγουν. Χρειαζόνταν ὅμως κατάλληλα μάτια, νὰ βλέπουν τὶς κινήσεις αὐτές.

Τέτοιο πρέπει νὰ εἶναι τὸ Μακρολιβισιανὸ σπίτι. Ἔχουμε ὅλα τὰ δεδομένα νὰ πιστεύουμε γι' αὐτό.

Βρεθήκαμε πρὶν 40 χρόνια ἔξω ἀπὸ τὴν κοίτη μας. Μᾶς συνεπῆραν μανιώδη κύματα καὶ μᾶς ἔρριψαν σὲ ἄγνωστες ἀκρογιαλιές.

Κύματα ὁρμητικά, δίνες πρωτόγνωρες, μᾶς φέρανε σ' ἕναν ἀγῶνα τερατώδη γιὰ τὴν ἐπιβίωσή μας, σ' ἕνα ἄρρυθμο χάος. Ὅμως βρέθηκαν οἱ δικοί μας γιὰ τὴν περισυλλογή. Ἀκάματοι καὶ τότε καὶ τώρα, μὲ τὴν πηγαία κληρονομικὴ ἐσωτερική τους ἐφόρμηση, δὲν ἔπαυσαν νὰ κάμνουν τὸ καλύτερο γιὰ τὴν ἄγνωστη σὲ πολλούς, ἐκείνη γωνιά, τῆς Μικρασιατικῆς γῆς. Εἶναι αὐτοὶ ὁ μυστικὸς θησαυρὸς ὅλων μας, ὁ ἀνομολόγητος ὅμως. Γιατὶ ὅσο εἶναι ἀληθινό, ὅτι τὰ τριαντάφυλλα πάνω στὶς τριανταφυλλιὲς καὶ στὴν πλέρια ἀκόμη ἄνθησή τους, δὲν ἔχουν οὔτε τὸ φάντασμα, οὔτε τὸ χρῶμα, οὔτε τὸ ἄρωμα, ποὺ ἀποκτοῦν νεκρά, κομμένα καὶ τοποθετημένα στὰ βάζα κάθε σαλονιοῦ, ἄλλο τόσο εἶναι ἀληθινό, ὅτι οἱ δυνατὲς φυσιογνωμίες, οἱ γεμᾶτες ἀπὸ παλμοὺς ἀληθινῆς ἀγάπης, συμπόνιας, εὐγενικιᾶς φιλοδοξίας ἔστω, βγαίνουν ἀπὸ τὶς πικρίες, τοὺς ψυχικοὺς πόνους, ποὺ τοὺς προσφέρονται σὰν ἀνταμοιβή, πιὸ ὄμορφοι, πιὸ δυνατοί.

Εἶναι τῆς ἀνθρώπινης μοίρας αὐτό.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ ὁ Σύλλογός μας τοὺς περιποιεῖται ἐξαιρετικά, (καὶ καλὰ κάμνει σὰν ἀπρόσωπος) παρομοιάζοντάς τους μὲ πάγον, ἂς ἀναμείνωμεν ἀκόμα.

Φοβούμεθα ὅμως, ἡ παρομοίωση δὲν ἐκφράζει τὴν πραγματικότητα.

Οἱ πάγοι μὲ λίγες ἡλιακὲς ἀκτίνες, μὲ λίγη θαλπωρή, ποὺ ἐκπέμπεται τώρα, λυώνουν, διαλύονται σὲ κρυστάλλινα νερά.

Θὰ εἶναι γιὰ μᾶς, τοὺς ἁπλοὺς Μακρολιβισιανούς, πολὺ πικρὸ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουμε στὸ τέλος, σὰν πεπαλαιωμένα, σκουριασμένα σιδερικά, ποὺ καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ βροχὴ ἀνεπανόρθωτα τὰ φθείρουν, ἀναγράφοντας καὶ τὰ ὀνόματά τους καὶ στὴν κατάλληλη μετώπη τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου «Οἱ μακρολιβισιανοὶ πλὴν τῶν βαρβάρων τῶν τὴν Ἀσίαν οἰκούντων».

Γιατὶ ὅταν οἱ ψυχὲς ἀσθενοῦν δὲν ὑπάρχουν πάθη νὰ μένουν ἀτιμώρητα.

ΧΡΙΣΤ. ΧΑΤΖΗΣ

ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ
ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Συγκαλεῖται διὰ τὴν 26ην Φεβρουαρίου 1961 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινὴν ἔκτακτος Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Μελῶν τοῦ Συλλόγου Ἕνωσις Μακρηνῶν καὶ Λιβισιανῶν Η ΜΑΚΡΗ εἰς τὴν Αἴθουσαν Ἐμποροϋπαλλήλων, Πλατεῖα Μητροπόλεως, ὁδὸς Φιλοθέης 5 β, 2ος ὄροφος, μὲ θέμα τὴν τροποποίησιν ὡρισμένων ἄρθρων τοῦ Καταστατικοῦ.

Προσκαλοῦνται ὅθεν τὰ Μέλη τοῦ Συλλόγου ὅπως προσέλθωσιν εἰς αὐτήν.

ΕΚΔΡΟΜΗ
ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΜΑΚΡΗΝ
ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1961

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ:

1) ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΙΣ ΝΑΟΝ ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ (ΜΕΤΟΧΙ)
2) ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ ΣΥΝ)ΣΜΟΥ
3) ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΙΣ ΕΙΣ Ν. ΜΑΚΡΗΝ

Δηλώσεις συμμετοχῆς ἕως 28 Φεβρουαρίου.

Ἀθῆναι: Εἰς κ. Μιχαὴλ Σαράφην Τηλ. 27.760 - 818.950
Πειραιεύς: Εἰς κ. Παντελῆν Χατζηπαναγιώτου Τηλ. 662.623 - 462.718

ΕΞΟΔΑ ΜΕΤΑΒΑΣΕΩΣ - ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΔΡΧ. 25

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ: 8.15' π.μ. ἀκριβῶς λόγω τῆς λειτουργίας ἐκ τῆς πλατείας Ζωοδόχου Πηγῆς, ὁδὸς Ἀκαδ. - Ἀθῆναι.
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ: ΩΡΑ 7.30 μ. μ.

ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν παρελήφθη ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου ἱκανὴ ποσότης εἰδῶν ἱματισμοῦ καὶ ὑποδήσεως.

Ἐξ αὐτῶν διενεμήθησαν εἴδη ἱματισμοῦ καὶ ὑποδήσεως εἰς πενήντα (50) οἰκογενείας πατριωτῶν μας ἐκ τῶν ὁποίων τὰ περισσότερα εἰς περιοχὴν Δραπετσῶνος.

Ἡ διανομὴ ἐξακολουθεῖ.

ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΣ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

Τὸ Ἰατροφαρμακευτικὸν Τμῆμα τοῦ Συλλόγου, τὸ ὁποῖον τελεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰατροῦ κ. Παντελῆ Χατζηπαναγιώτου, μέλους τοῦ Δ. Συμβουλίου, παρέσχε τὴν βοήθειάν του εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις πατριωτῶν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα:

1. Εἰς τὴν κ. Χρυσούλαν Χατζημανώλη, κάτοικον Δραπετσῶνος, ὁδὸς Ἁγ. Διονυσίου 76 κατόπιν αἰτήσεώς της καὶ ἐξακριβώσεως τοῦ κ. Χατζηπαναγιώτου τῆς ἐχορηγήθησαν φάρμακα δωρεάν, ὡς ἡ εὐχαριστήριος ἐπιστολή της ἡ ὁποία δημοσιεύεται εἰς ἄλλην στήλην.

2. Κατόπιν αἰτήσεως τῆς Ἀντιπροσωπευτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Συλλόγου εἰς Νίκαιαν ὁ σύμβουλος ἰατρὸς κ. Χατζηπαναγιώτου ἐπεσκέφθη τὸν συμπατριώτην μας Κωνσταντῖνον Γεωργᾶν, ὁ ὁποῖος τυγχάνει καὶ μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Νικαίας, νοσηλευόμενον εἰς τὸ Ζάννειον Νοσοκομεῖον Πειραιῶς. Ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν θεραπόντων ἰατρῶν καθώρισε τὴν θεραπείαν του καὶ παρεκάλεσε νὰ ἐπιδείξουν ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν περίπτωσίν του.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

νηθισμένο της σῆμα καὶ διακόπτει καὶ ὁ χορὸς διαλύεται. Νὰ τώρα στὸ μικρόφωνο καὶ ὁ Πρόεδρος κ. Σαράφης. Μὲ λίγα λόγια διατρανώνει τὴ συγκίνηση ἀλλὰ καὶ τὴ χαρὰ μαζὶ ποὺ τὸν κατέχει, ποὺ βρίσκεται μπροστὰ σὲ τόσο μεγάλη συγκέντρωση τῶν συμπατριωτῶν μας τὴ στιγμὴ αὐτή, ποὺ εἶναι καὶ ἡ εὐτυχέστερη στιγμὴ τῆς ζωῆς του. Εὐχαριστεῖ ὅλους γιὰ τὴν προσέλευσή τους καὶ εὔχεται εὐτυχισμένη χρονιά. Ζωηρὰ χειροκροτήματα ἀκούονται καὶ ἀκολουθεῖ τὸ κόψιμο τῆς πίττας. Σταυρώνει τὴν πίττα τρεῖς φορὲς μὲ τὸ μαχαίρι σὰν συμβολικὸ κόψιμο ὁ Πρόεδρος πλαισιωμένος ἀπὸ ὅλο τὸ Δ. Συμβούλιο, καὶ παίρνει τὸ μαχαῖρι ὁ ἄριστος δεξιοτέχνης στὸ κόψιμο τῆς πίττας σὲ μερίδες κανονικὲς ὁ ταμίας τοῦ Συλλόγου κ. Μ. Θεοδοπιάδης. Ἔκοψε ὅλες τὶς πίττες τοῦ Συλλόγου καὶ τελευταία τὴν πίττα τῆς Ν. Μάκρης, ποὺ τὴν εἶχαν προσκομίσει ἐκπρόσωποι τῶν ἐκεῖ μελῶν τοῦ Συλλόγου σὰν δεῖγμα ἀγάπης πρὸς τὸν Σύλλογο καὶ εὐχὴν εὐοδώσεως τοῦ ἔργου του πρὸς διάσωσιν καὶ συνέχισιν τῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἐθίμων τῆς λατρευτῆς μας Πατρίδας.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ κέντρου — ἄφθαστοι στὴ δουλειά τους καὶ πάντα πρόθυμοι — ποὺ ὅσο διαρκοῦσαν οἱ χοροὶ εἶχαν κάμει σὲ ὅλα τὰ τραπέζια τὴ διανομὴ τοῦ τσαγιοῦ μὲ ποικιλία ἄλλων ἐδεσμάτων, γεμίζουν τώρα τὰ πανέρια μὲ τὶς μερίδες τῆς πίττας καὶ τὶς μοιράζουν κι' αὐτὲς κανονικά.

Μιὰ δήλωση τώρα τοῦ Προέδρου: «Μέσα σὲ μιὰ ἀπ' ὅλες τὶς πίττες εἶναι βαλμένο ἕνα χρυσὸ μετάλλιο τοῦ Συλλόγου, ἀναμνηστικὸ τῆς ἑορτῆς, καὶ στὶς ἄλλες ἀναμνηστικὰ κέρματα. Στὴν πίττα τῆς Ν. Μάκρης ἕνα ὀκταράκι ἀπὸ τὸ Λιβίσι. Οἱ τυχεροὶ θὰ τὸ βροῦν».

Καὶ μιὰ ἄλλη ἀνακοίνωση τοῦ Προέδρου πληροφορεῖ τοὺς πάντας ὅτι θὰ χορευτῆ σὲ συνέχεια ἡ σούστα ἡ Λιβισιανή, ποὺ θὰ τὴ σύρη ὁ κ. Ἀντ. Τζιζῆς, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κ. Ν. Καραγεώργη. Δὲν πρέπει νὰ λείψη κανεὶς ἀπὸ τὴ σούστα! Τί χειροκροτήματα τότε καὶ τί ἐνθουσιασμοὶ ἀπὸ ὅλη τὴν αἴθουσα!

Ὅλοι στὸ πόδι κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ φίλοι μας ξένοι καὶ μπροστὰ ἀπ' ὅλους ὁ πάντα πρόθυμος Ἀντ. Τζιζῆς.

Καὶ ἡ ὀρχήστρα παίζει καὶ ἡ πίστα φαίνεται τώρα μικρή, πολὺ μικρή, γιὰ νὰ χωρέση ὅλη ἐκείνη τὴν ἀτέλειωτη ἁλυσίδα τῶν χορευτῶν κάθε ἡλικίας. Καὶ ἡ σούστα δίνει καὶ παίρνει. Ἀκούραστοι οἱ χορευτὲς στὸ χορό, ἀλλὰ ἀκούραστοι καὶ οἱ ἔξω ἀπὸ τὸ χορὸ στὰ χειροκροτήματα. Μετὰ πολλὴ ὥρα ἡ σούστα διαλύεται καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούεται ἀπὸ τὸν Ἀντ. Τζιζῆν, ποὺ πάντα διακρίνεται γιὰ τὶς ὡραῖες ἐμπνεύσεις του: «Νὰ ποῦμε ζήτω τὸ Λιβίσι καὶ ἡ Μάκρη δὲν μποροῦμε τώρα. Μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε: Νὰ ζήσουν οἱ Λιβισιανοὶ καὶ οἱ Μακρηνοί». Ζωηρὰ καὶ ἀσυγκράτητα χειροκροτήματα ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Δὲν ἔλειψαν ὡστόσο καὶ οἱ χασοῦρες. Ἀκούεται ἀπὸ τὸ μικρόφωνο ὅτι: «Βρέθηκε ἕνα χιλιάρικο καὶ παρακαλεῖται ὅποιος τὸ ἔχασε νὰ ἔλθη νὰ τὸ πάρη». Καὶ ἄλλο: «Χάθηκε ἕνα βραχιόλι χρυσό. Παρακαλεῖται, ἂν τὸ βρῆκε κανείς, νὰ μᾶς τὸ φέρη». Κανεὶς ὅμως δὲν παρουσιάζεται. Νέα δήλωση τοῦ Προέδρου: «Τὸ χιλιάρικο ποὺ βρέθηκε, παραδίδεται στὸν Ταμία τοῦ Συλλόγου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ τὸ ζητήση αὐτὸς ποὺ τὸ ἔχασε».

Ἡ ὥρα προχωρεῖ πρὸς τὸ τέλος της καὶ στὴν πίστα κάμνει τώρα τὴν ἐμφάνισή της μιὰ μικρούλα ἡλικίας 5 — 6 χρόνων, κορούλα χαριτωμένη τοῦ κ. Γ. Γεωργίου, ποὺ μὲ τοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας συναρπάζει τοὺς θαμῶνες μὲ τὶς ἄφθαστες γιὰ τὴν ἡλικία της σὲ τέχνη καὶ εὐρυθμία κινήσεις της.

Χειροκροτήματα ἀτέλειωτα γιὰ τὴ μικρὴ καλλιτέχνιδα, ποὺ ψύχραιμα καὶ ἀτάραχα συνεχίζει τὸ ρυθμικὸ χορό της γιὰ μεγάλο θαυμασμὸ ὅλων τῶν παρευρισκομένων. Θερμὰ συγχαρητήρια στὴ μικρούλα χορεύτρια καὶ στοὺς εὐτυχισμένους γονεῖς της.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ χορὸ αὐτὸ — εἶναι τώρα ἡ ὥρα 9.30' — ἡ ὀρχήστρα παύει νὰ ἀκούεται καὶ μιὰ δήλωση τοῦ Προέδρου μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ ὡραία μας αὐτὴ ἑορταστικὴ ἐκδήλωση ἔληξε καὶ ὑποχρεούμεθα νὰ ἀποχωρήσωμε. Μὲ τὴ δήλωση αὐτὴ ἀρχίζει ἡ ἀποχώρηση μὲ τὸ εὐχάριστο πάντοτε αἴσθημα ὅτι ζήσαμε ὅλοι μερικὲς ὧρες σὲ ἕνα περιβάλλον ζεστό, μὲ τὴ συγκίνηση ποὺ χαρίζει ἡ παρουσία παληῶν παιδικῶν μας φίλων, ποὺ συγκλονίζει τὶς ψυχὲς καὶ ζωντανεύει νοσταλγικὲς ἀναμνήσεις τῆς κάποτε πολὺ ἀκμαίας πλὴν τώρα ἀνύπαρκτης Πατρίδας μας καὶ ξανασφίγγει τοὺς παληοὺς δεσμούς.

Καλὴ χρονιὰ κι' εὐχὴ θερμὴ γιὰ μιὰ παρόμοια συγκέντρωση τοῦ χρόνου.

ΜΙΧ. ΠΑΝΗΓΥΡΗΣ

ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΙΣ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1961
ΩΡΑ 9 Μ. Μ. ΜΕΧΡΙ ΠΡΩΪΑΣ

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

ΟΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΟΥΝΑΡΗ 2 (Πρώην Μακρᾶς Στοᾶς) - ΠΕΙΡΑΙΑ

ΤΙΜΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΤΑΜΠΛ ΝΤ' ΟΤ ΔΡΧ. 40

Κατ' ἄτομον συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ οἴνου

Παρακαλοῦνται ὅλοι οἱ πατριῶται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν πατριωτικὴν αὐτὴν συγκέντρωσιν

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΟΥ

Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος

βλήματα, ἐννοοῦμεν τὸ μὲ ποίους τρόπους καὶ μὲ ποίας μεθόδους ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας θὰ δυνηθῆ νὰ πλησιάση τὴν οἰκογένειαν πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ νὰ δημιουργήση εἰς τὰ ἄτομα τῆς οἰκογενειακῆς συμβιώσεως τὸ συναίσθημα τοῦ ὑψηλοῦ ἀλτρουϊσμοῦ. Σήμερον, ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὅλως παραδόξως, συμβαίνουν δύο ἀντίθετα πράγματα. Ἐνῷ ἡ ἐξέλιξις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἡ πορεία τῶν γεγονότων εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐπιβάλλεται ἡ ἀμοιβαία βοήθεια καὶ κατανόησις, ἐν τούτοις ἐπικρατεῖ μία ἀπαισία ἄποψις ἐγωκεντρισμοῦ καὶ ὑπερμέτρου φιλαυτίας, ὁδηγοῦσα εἰς τὴν αὐστηρὰν ἀπομόνωσιν. Ὁ ἐγωκεντρισμὸς οὗτος ἀναπτύσσεται πρῶτον μεταξὺ τῶν μελῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ὥστε ἐν αὐτῇ νὰ πρυτανεύη τὸ ἴδιον ἑκάστου συμφέρον, δι' ἕκαστον ἄτομον αὐτῆς. Γενικώτερον δὲ ἐξαπλοῦται ἡ φιλαυτία μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν καὶ τοιουτοτρόπως ἡ κοινωνία ἀποτελεῖται ἀπὸ μεμονωμένας μονάδας. Ὁποία ἀφάνταστος καταστροφὴ προέρχεται ἐκ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ τούτου, εἶναι δυνατὸν νὰ διαφεύγη τῆς προσοχῆς τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας. Ὁ οἰκογενειάρχης ὀφείλει νὰ μὴ παραβλέπη τὸν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον καὶ νὰ ἐνεργῆ δραστηρίως πρὸς ἀντιμετώπισίν του. Οἱ τρόποι δὲ τῆς ἀντιμετωπίσεως ἀποτελοῦν τὰ κοινωνικὰ προβλήματα. Ἡ ἀλήθεια ὅτι τὰ ἀλτρουϊστικὰ αἰσθήματα ἀποτελοῦν τὸ ἔρεισμα τῆς προόδου, πρέπει νὰ ὠθῆ τὸν οἰκογενειάρχην, εἰς τὸ νὰ προσπαθῆ νὰ εὕρη λύσιν τῶν ἀνωτέρω προβλημάτων, εἰ δ' ἄλλως θὰ ἔχη ἀποτύχη τοῦ σκοποῦ του.

Τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα ἀείποτε ὑπῆρχον διότι καὶ ὁ οἰκονομικὸς παράγων ὑφίσταται πάντοτε. Ἀλλὰ σήμερον τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα διὰ τὸν οἰκογενειάρχην ἀποτελοῦν κεφαλαιώδους σημασίας ἀπασχολήσεις. Ἴσως ἀποτελοῦν ταῦτα μέρος τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων. Ἡμεῖς ὅμως παραδεχόμεθα ὅτι ἀποτελοῦν ἰδιαιτέραν κατηγορίαν λόγῳ τῆς μεγίστης σοβαρότητος. Οἱ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι μὲ τὰ καταστρεπτικὰ συνακόλουθα αὐτῶν, ἔφερον τὸ οἰκονομικὸν ἀδιέξοδον.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ᾐσθάνθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τόσον καταθλιπτικῶς νὰ τὸν πιέζη τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα. Ἡ σπουδὴ τῶν τέκνων, ἡ ἀποκατάστασις τῶν θυγατέρων καὶ ἡ ἐξασφάλισις τῶν βασικῶν πόρων ζωῆς, ἀπασχολοῦν συνεχῶς καὶ ἐνδελεχῶς τὸν οἰκογενειάρχην. Ὁ βίος σήμερον ἔπαυσεν νὰ εἶναι ἁπλοῦς. Τὰ συνθετικὰ κατασκευάσματα τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, ἐδημιούργησαν πλῆθος ἀναγκῶν καὶ συνεπῶς καὶ προβλημάτων. Ἡ ἀγωνία σήμερον εἶναι ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ οἰκογενειάρχου. Τὸ φάσμα τῆς οἰκονομικῆς ἐξαθλιώσεως ἐμφανίζεται ἐμπρός του. Αἱ συχναὶ αὐτοκτονίαι δι' οἰκονομικοὺς λόγους, δίδουν πλήρη καὶ σαφῆ εἰκόνα τῆς σοβαρότητος καὶ κρισιμότητος τῶν καιρῶν. Τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα ὅπως οὐδέποτε ἔπαυσαν ὑφιστάμενα διὰ τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἔθνη, οὕτω καὶ οὐδέποτε ἐξέλιπον διὰ τὴν οἰκογένειαν. Ἀλλὰ ἐὰν κατὰ τὸ παρελθὸν ἦσαν ἀπασχόλησις, σήμερον κατέστησαν ὁ ἀποπνικτικὸς δι' αὐτὴν βραχνᾶς.

Ἡ ζωὴ ἐν γένει εἶναι εἷς διαρκὴς ἀγὼν καὶ μία διηνεκὴς προσπάθεια. Ἀλλὰ ἐάν, διὰ τὸ ἐλεύθερον τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν ἄτομον, εἶναι ἀγών, διὰ τὸν ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας εἶναι πάλη τιτανική. Σήμερον αἱ περιστάσεις ἔχουν διαμορφωθῆ ἐπὶ τὰ χείρω. Μέσα εἰς τὴν μαινομένην θύελλαν τῶν ἀντιξοοτήτων τῆς ζωῆς, ὁ τίμιος οἰκογενειάρχης ἀγωνίζεται διὰ νὰ φθάση εἰς τὸν ἰδεώδη σκοπόν, εἰς τὸν ὁποῖον τοῦ ἀνέθηκαν ὡς σκληρὸν σκυταλοδρόμον, αἱ μυστικαὶ δυνάμεις τῆς ζωῆς. Τὰ προβλήματα συνεχῶς προβάλλουν ἐνώπιόν του ὅλο ἀπειλητικώτερα καὶ πολυπλοκώτερα, ἡ λύσις ὅμως αὐτῶν θὰ θέση τέρμα εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ὁ μέγας ἥρως τῆς ζωῆς - ὁ οἰκογενειάρχης - θὰ λάβη τὸν ἐπινίκιον τοῦ ἐκπάγλου καὶ εὐσυνειδήτου οἰκογενειάρχου. Ἀπαιτεῖται ὅμως δι' ὅλα αὐτὰ ὑπομονὴ καὶ ψύχραιμος ἀντίκρυσις τῶν μεγάλων αὐτῶν προβλημάτων. Δύσκολον διὰ τοὺς πολλούς. Ἐπιβάλλεται ὅμως!

Νῖκος Μπαζιώνης

ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ
ΤΟΠΙΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ

Καλοῦνται τὰ μέλη τῶν Τοπικῶν Ἀντιπροσωπευτικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Συλλόγου Ν. Μάκρης, Νικαίας, Δραπετσῶνος καὶ Ἀμφιάλης τὴν Κυριακὴν 12ην τρέχοντος καὶ ὥραν 11 π. μ. εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου διὰ σύσκεψιν καὶ λῆψιν ἀποφάσεων ἐπὶ σοβαρῶν θεμάτων.

ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ
ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Συγκαλεῖται διὰ τὴν 26ην Φεβρουαρίου 1961 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἔκτακτος Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου Ἕνωσις Μακρηνῶν καὶ Λιβισιανῶν Η ΜΑΚΡΗ εἰς τὴν Αἴθουσαν Ἐμποροϋπαλλήλων, Πλατεῖα Μητροπόλεως, ὁδὸς Φιλοθέης 5 β, 2ος ὄροφος, μὲ θέμα τὴν ἵδρυσιν Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ.

Παρακαλοῦνται ὅθεν τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου ὅπως προσέλθωσιν εἰς αὐτήν.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ
ΤΑΒΕΡΝΑ ΛΟΚΑΝΤΑ

ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑ 21
ΤΕΤΑΡΤΗ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΩΡΑ 9 Μ.Μ.

ΤΙΜΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ (ΤΑΜΠΛ ΝΤ' ΟΤ) ΔΡΧ. 60
ΜΟΥΣΙΚΗ - ΧΟΡΟΣ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. πατριῶται νὰ παρευρεθοῦν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των.

ΕΠΙΤΙΜΟΝ ΜΕΛΟΣ

Ὁ κ. Εὐάγγελος Κωνσταντίνου ὑπάλληλος τοῦ Ο. Χ. Ο. Α. λαμβάνει μέρος πάντοτε εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Συλλόγου καὶ κατόπιν ζωηρᾶς ἐπιθυμίας του ἐνεγράφη ἐπίτιμον μέλος.

Κον Πλάτωνα Μουσαίο
Ἰωάν. Δροσοπούλου 209
Ἀθῆνα

ΛΙΒΙΣΙ

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 4

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΜΑΚΡΗΝΩΝ ΚΑΙ ΛΙΒΙΣΙΑΝΩΝ "Η ΜΑΚΡΗ"

ΑΘΗΝΑΙ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
1961

Η ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ

Ὅποιος μελετοῦσε τὶς συνθῆκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν, πρὶν λίγους μῆνες, ὅταν ἀρχίσαμε τὴν προσπάθειά μας — μιὰ προσπάθεια ποὺ δὲν στηριζόταν πουθενὰ παρὰ στὴν πίστη καὶ στὴν ἀγάπη αὐτῶν ποὺ τὴν ἀνέλαβαν — θἄπρεπε ν' ἀπογοητευθῆ καὶ ν' ἀποθαρρυνθῆ, γιὰ τὴν ἔκβασή της.

Ἐμεῖς, ὅμως, δὲν ἀποθαρρυνθήκαμε ἀλλὰ διακηρύξαμε κι' ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχή, τὴν πίστη μας νὰ προχωρήσουμε, ὅσο κι' ἂν ἦταν αἰσθητὴ ἡ ἀδιαφορία ἑνὸς μεγάλου μέρους τῶν πατριωτῶν μας. Ἐμεῖς, πιστεύαμε πὼς θὰ φθάναμε τελικὰ στὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ μας καὶ θὰ κατορθώναμε ν' ἀναπτύξουμε μιὰ πολύπλευρη ἐπαφὴ μεταξύ μας καὶ ν' ἀξιοποιήσουμε τὶς δυνάμεις ποὺ ὑπάρχουν μέσα σὲ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς, γιὰ τὸ κοινὸ καλό.

Τὸ πιστεύαμε μὰ δὲν τὸ περιμέναμε νὰ πραγματοποιηθῆ καὶ τόσο γρήγορα. Δὲν ἐλπίζαμε νὰ «σπάση ὁ πάγος» τόσο σύντομα καὶ νὰ παρασύρη στὴ ροή του ἀμφιβολίες καὶ δισταγμούς. Καὶ σήμερα γιορτάζουμε τὴν πρώτη νίκη μας. Γιατὶ ἦταν μιὰ νίκη ἡ ἐπιτυχία τῆς γιορτῆς γιὰ τὸ κόψιμο τῆς βασιλόπιττας τοῦ Συλλόγου. Μιὰ ἐπιτυχία, ἕνα τεράστιο ἅλμα πρὸς τὴν ὁλοκλήρωσι τοῦ σκοποῦ μας.

Ἂς ἔδερνε τὸ ξεροβόρι τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας στὶς 15 Ἰανουαρίου κι' ἂς ἦταν ἡ πρώτη κρύα ἡμέρα τοῦ φετεινοῦ χειμῶνα. Ὅλοι ἔτρεξαν νὰ παρευρεθοῦν μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ἴδια θέρμη καὶ νὰ μᾶς δώσουν μὲ τὴν παρουσία τους τὴν ἠθικὴ συμπαράστασή τους. Κι' αὐτὸ γιὰ μᾶς ἦταν ἕνα νέο κίνητρο, ἕνας ἀκόμα μοχλὸς ποὺ θὰ μᾶς σπρώξη μπροστά. Γιατὶ ὅσο κι' ἂν ὁπλισθήκαμε μὲ ὑπομονὴ κι' ἐπιμονή, ἡ ἠθικὴ συμπαράσταση ὅλων εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ μᾶς δώση τὴν ὤθησι νὰ προχωρήσουμε, ἡ δὲ ἐπιτυχία τῶν ἐπιδιώξεών μας, θὰ εἶναι περισσότερο δική τους παρὰ δική μας.

Μὰ ὑπάρχει «δική μας» ἢ «δική τους»; Ὑπάρχει διαχωρισμὸς στὴν ὑπόθεση αὐτή; Ὅλοι ὅσοι καταγόμαστε ἀπὸ τὴ Μάκρη καὶ τὸ Λιβίσι, ἔχουμε κοινοὺς δεσμούς, κοινὰ καθήκοντα. Ὅλοι εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Συλλόγου, ποὺ δὲν εἶναι ἰδιοκτησία κανενός, ἀλλὰ ἀνήκει σ' ὅλους.

Ἂν μερικοὶ — μὲ τὴν ψῆφο σας — ἐπωμίσθηκαν τὰ βάρη τῆς διοικήσεως καὶ διοργανώσεως τώρα, ἄλλοι σὲ λίγο θὰ τοὺς διαδεχθοῦν. Ἀλλὰ γιὰ ὅλους μας, θἆναι ἴση, ἡ ντροπὴ νὰ μὴ κρατηθῆ ὁ Σύλλογος.

Φαίνεται ὅμως πὼς τὸ ἔνοιωσαν αὐτὸ οἱ πατριῶτες μας. Τοὐλάχιστον μιὰ μεγάλη μερίδα ἀπ' αὐτούς. Κι' ἔτρεξαν στὸ προσκλητήριο.

Δὲν εἴχαμε δίκηο νὰ πιστεύουμε στὸ «θαῦμα»; Ἴσως νὰ φάνηκε ὑπερβολικὴ ἡ λέξη αὐτὴ σὲ μερικούς, ὅταν διατυπώθηκε σ' ἐτούτη τὴ στήλη. Ὡστόσο, εἶναι ἕνα «θαῦμα», ὅπως κάθε τι ποὺ γίνεται «παρὰ πᾶσαν ψυχρὰν λογικὴν καὶ ὑπολογισμόν». Ἀλλὰ στὴ ράτσα τὴ δική μας, εἶναι συνειθισμένο φαινόμενο αὐτό. Πάντα, σὲ κάθε δύσκολη στιγμὴ στὴν ἱστορία τῆς φυλῆς μας, ἕνα τέτοιο «θαῦμα» ἔσωζε τὴ χώρα. Ζυμωμένοι μ' αὐτὴν τὴν πίστι προχωροῦμε κι' ἐμεῖς. (Ἂς μὴ παρεξηγηθῆ ὁ παραλληλισμός. Τὸ κάθε τι στὸ πλαίσιό του, μικρὸ ἢ μεγάλο, ἔχει τὴ σημασία του στὸν κόσμο τοῦτον).

Προχωροῦμε λοιπὸν μὲ τὴ βεβαιότητα πιὰ πὼς ὁ πατριωτικὸς παλμὸς δὲν ἔπαψε νὰ κτυπᾶ στοῦ καθενὸς τὰ στήθη...

ΡΕΝΑ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ - ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ὁ Πρόεδρος Μ. Σαράφης κόβει τὴν πίττα τοῦ Συλλόγου πλαισιωμένος ἀπὸ τὸν Ἀντιπρόεδρον κ. Μ. Χατζηκωνσταντίνου, τοὺς κ. κ. Μ. Βασιλειάδην, Μ. Πανηγύρην, Π. Χατζηπαναγιώτου μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ Ν. Κοραγεώργην τῆς Τοπικῆς Ἐπιτροπῆς Ν. Μάκρης.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Κυριακή, ὥρα 5.30' μ.μ. τῆς 15ης Ἰανουαρίου. Συρροὴ μεγάλη, ἀσυνήθιστη θὰ ἔλεγε κανεὶς γιὰ τὴν ὥρα αὐτή, συμπατριωτῶν μας, Μακρηνῶν καὶ Λιβισιανῶν, μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ «Ἀκροπόλ».

Μιὰ μεγάλη εἴσοδος ἀνοίγεται μπροστά τους καὶ ἕνας εὐρύχωρος διάδρομος. Δεξιὰ τοῦ διαδρόμου μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα μαρμαρόστρωτη καὶ στὸ βάθος μερικὰ σκαλιά, ποὺ ὁδηγοῦν κάτω, σὲ μιὰ ἄλλη αἴθουσα, τὴν αἴθουσα, ποὺ θὰ γινόταν ἡ δική μας ἑορταστικὴ ἐκδήλωση.

Ὁ διάκοσμος τῆς αἴθουσας αὐτῆς πλούσιος καὶ μὲ μεγάλο γοῦστο. Φῶτα κρυφὰ στοὺς τοίχους καὶ ἄλλα πολύχρωμα στὸ θόλο, προσδίδουν στὴν αἴθουσα μὲ τὸ ἁπαλό τους φῶς ἕνα ζεστὸ ἡμίφως καὶ μὲ τὴ γλυκειά τους ἀνταύγεια ὄψη φαντασμαγορική. Κολῶνες ντυμένες μὲ κρυστάλλινους καθρέφτες, καθρεφτίζουν ἄλλα μεγάλα καὶ μακρόστενα, παράξενα τὸ καθετί. Τραπέζια, ἄλλα μικρότερα καὶ τετράγωνα σὲ πολὺ ὡραία διάταξη μὲ ὡραῖα σερβίτσια τοῦ τσαγιοῦ. Ἀνθοδοχεῖα ὁμοιόμορφα, μὲ κόκκινα καὶ μεγάλα γαρύφαλλα, πλαισιωμένα μὲ τὸ πράσινο, κοσμοῦν ὅλα τὰ τραπέζια, καί, προσθέτοντας μιὰ χαρούμενη νότα, προαναγγέλλουν τὴ χαρά, ποὺ σὲ λίγο ἀφειδῶς θὰ ξεχυθῆ. Στὸ βάθος πρὸς τὴ γωνιὰ ἡ ἐξέδρα τῆς ὀρχήστρας, ποὺ κάποιος εἰδικὸς φωτισμὸς κάμνει κάθε τόσο ἐκεῖ τὰ πάντα νὰ φωσφορίζουν γοητευτικὰ καὶ μπροστὰ ἡ παρκεταρισμένη πίστα, ἕτοιμη νὰ συμβάλη στὸ κέφι καὶ στὴ χαρὰ γιὰ ὅσους θέλουν νὰ χορέψουν.

Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν αἴθουσα προσῆλθαν οἱ συμπατριῶτες μας, ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὶ φίλοι μας ξένοι, ποὺ μᾶς τιμοῦν καὶ μᾶς ἀγαποῦν, γιὰ τὴ συγκέντρωση, ποὺ ὠργάνωσε τὸ Δ. Συμβούλιο τοῦ Συλλόγου μας γιὰ χορευτικὸ τσάϊ καὶ κόψιμο τῆς πίττας.

Ἑνωμένοι ὅλοι σὲ συντροφιὲς ἄλλες μεγαλύτερες καὶ ἄλλες μικρότερες, καταλαμβάνουν τὶς θέσεις τους στὰ ἀνάλογα τραπέζια. Πόση χαρά, ἀλήθεια, πόσος ἐνθουσιασμὸς καὶ πόση ἡ συγκίνηση ὅλων τῶν συμπατριωτῶν μας στὸ ἀντίκρυσμα προσώπων, ποὺ φέρουν στὴ θύμησή μας ἀναμνήσεις νοσταλγικὲς τῆς τόσο ὡραίας πλὴν χαμένης πατρίδας μας!

Ἡ ὥρα προχωρεῖ καὶ ἡ ὀρχήστρα δὲν ἔχει ἀρχίσει ἀκόμα τὸ ἔργο της. Περιμένει ἀσφαλῶς μερικοὺς ἀργοπορημένους. Ἀλλὰ νά! καταφθάνουν κι' αὐτοί. Ἡ συρροὴ ἀφάνταστα μεγάλη καὶ οἱ θέσεις γίνονται γι' αὐτὸ περιζήτητες.

Κατὰ τὶς 6 ἀρχίζει ἡ ὀρχήστρα νὰ σκορπᾶ τοὺς ἁρμονικούς της ἤχους, ποὺ γαργαλίζουν ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ χορέψουν. Καὶ εἶναι ἀρκετοὶ αὐτοί, νέοι γεμᾶτοι σφρῖγος, νεαροὶ βλαστοὶ δικοί μας, ποὺ ἔρχονται ὄχι ἀπὸ ὑποχρέωση πρὸς τοὺς γονεῖς, ἀλλὰ γιατὶ θέλουν νὰ ζήσουν ἀνάμεσά μας λίγες ὧρες σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα μακρολιβισιανή.

Οἱ παλαιότεροι, βυθισμένοι στὶς ὡραῖες ἀναμνήσεις τους, συνέρχονται μὲ τὴν ἁρμονία τῆς μουσικῆς καὶ στρέφουν τὴν προσοχὴ πρὸς τὴν ὀρχήστρα, ἐνῷ οἱ νεώτεροι κατὰ ζεύγη ἀρχίζουν τὸ χορό. Χορεύουν καὶ χορεύουν ἀχόρταγα ἐπὶ ὥρα πολλή. Ὁ ἕνας χορὸς διαδέχεται τὸν ἄλλο. Οἱ χορευτὲς καὶ οἱ χορεύτριες στροβιλίζονται ἀκούραστοι σὲ ἀναρίθμητους στροβιλισμοὺς καὶ τὸ κέφι φουντώνει.

Εἶναι ὥρα τώρα γιὰ νὰ κοπῆ ἡ πίττα. Ἡ μουσικὴ δίδει τὸ συ-

Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΑΣ

«Εἶναι ἀστέρια ὁλόλαμπρα στὸν οὐρανό σου κι' ἄλλα π' ἀκόμα ἂν δὲν ἔλαμψαν εἶναι κι' αὐτὰ μεγάλα».

— Ἀπὸ τὸ ἀνεπηρέαστο παρατηρητήριο τῆς ἁγνῆς του ψυχῆς, ἐπεσήμανε ἕνας ἄγνωστος σὲ μένα φίλος, ὁ κ. Σάλλης, καὶ δὲν ξέρω ἀπὸ ποιὰ γωνιά, τοὺς κατήφορους καὶ σκοπέλους καὶ ὑφάλους μέσα στοὺς ὁποίους κατεκυλίετο καὶ ἐταλαντεύετο τὸ ποντοπόρο καράβι τῆς μακρολιβισιανῆς γενιᾶς ἴσαμε πρὸ ὀλίγου ἀκόμα.

— Μὲ χαρούμενες λέξεις στὴν ἀνταπόκρισή του, «Ἄλλοτε καὶ τώρα» καὶ μὲ ἐπιχειρηματολογία πολύπλευρα φωτισμένην, ἀνακαλεῖ τὴν μακρολιβισιανὴ ὁλότητα, σὲ ἀρρενωπὲς ἀντιδράσεις τώρα, ἐνάντια στὴν γεμάτη οἶκτον πρότερη κατάντια μας, κάμνοντας συσχετισμὸ μὲ τὸ τί ἔκαμαν καὶ κάμνουν ἄλλοι ἐκ Μ. Ἀσίας.

— Ἐπικαλεῖται τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης καὶ τοῦ καθήκοντος ἀπέναντι τῆς Πατρίδας καὶ τῶν ἀναξιοπαθούντων πατριωτῶν μας, καὶ ἄθελα τὸν συνεπαίρνει ἄνεμος μέχρι τοῦ σημείου, νὰ ἐμπίπτη σὲ περιθώρια ζηλοτυπίας καὶ αὐτόχρημα περιοχὲς φθόνου, ἰσοζυγίζοντας τὰ δικά μας καμώματα μὲ τὰ ἔργα ἐκείνα, τῶν ἄλλων.

— Ἐντελῶς συμπτωματικὰ ὅμως, εἶχε μιὰν ἐμπεριστατωμένη ἀπάντηση, σχεδὸν σ' ὅλα ποὺ ἔθιξε μὲ τὸ κύριο Ἄρθρον τῆς Ρένας Παπαντωνίου— Βελισσαρίου καὶ θὰ παρεῖλκε ἴσως κάθε δική μου παρέμβαση, ἂν δὲν ἔμεναν ἀναπάντητα μερικά του αἰτήματα.

Πρῶτα, πρῶτα ὀφείλω νὰ πῶ, ὅτι διαβάζοντάς τον, ἦλθαν στὰ χείλη οἱ πάρα πάνω ποιητικὲς ἐκφράσεις.

Ὁμολογῶ, ὅτι μὲ συνεκίνησαν βαθειὰ τὰ λόγια του καὶ οἱ ἐνδόμυχες προθέσεις του.

Φτερούγισε τὸ πνεῦμα μου σὲ ἄγνωστα νέα μακρολιβισιανὰ βλαστάρια καὶ ἀναλογίστηκα ἔτσι πόσα τέτοια θὰ ὑπάρχουν καὶ μένουν ἄγνωστα καὶ ποὺ ὡστόσο θὰ ἔχουν κληρονομήσει κι' αὐτὰ τὸν ἰδεατὸ κόσμο, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε καὶ κατηύθυνε κάποτε στὰ χρόνια τὰ παληά, στὴν Πατρίδα μας Μάκρη — Λιβίσι, καὶ ποὺ ἀπρόσεκτα ὁ φίλος κ. Σάλλης τὴν ὀνομάζει μικρή.

Μικρή!!

Ἡ μεγαλωσύνη, φίλε μου, κ. Σάλλη, δὲν μετριέται μὲ ἀριθμούς. Δὲν συνίσταται ἀπὸ ὑλικὲς ἄψυχες, νεκρὲς ποσότητες.

Ἡ μεγαλωσύνη ἀνθρωπομορφώνεται, ὅταν οἱ δυναμικότητες, ποὺ κοιμοῦνται στὰ βάθη τῆς ψυχῆς κάθε ὕπαρξης, ξυπνοῦν, λυγίζουν ἀντιστάσεις, σαρώνουν τὶς ἀρνήσεις, γίνονται δρῶσαι δυνάμεις καὶ ξεχύνονται στὴν κατάκτηση κάθε ὑψηλοῦ καὶ ὡραίου ἥρεμα, χωρὶς ἅλματα ὕποπτα καὶ ἀπὸ σκαλοπάτι σὲ σκαλοπάτι σὰν μιὰ ἁλυσσίδα ἱεραρχημένης ἐξέλιξης, φθάνουν στὴν κορυφὴ τῆς κλίμακας, ποὺ ὀνειρεύτηκαν καὶ ἐπεδίωξαν, σὰν προσεχέστερο σκοπὸ τῆς ζωῆς των.

Τέτοιου εἴδους μεγαλωσύνες ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ Μάκρη — Λιβίσι. Γι' αὐτό, εἶναι μεγάλη ἐν σχέσει μὲ τὸν πληθυσμό της, ἀπὸ κάθε ἄλλη, πολυάνθρωπη περιοχὴ τῆς Μ. Ἀσίας.

Ν' ἀπαριθμήσουμε τώρα τὶς ἀνθρωποποιημένες αὐτὲς μεγαλωσύνες τῆς Μάκρης — Λιβισίου; Νὰ θυμηθοῦμε ξανὰ τοὺς ἐθνικούς μας ἥρωες, τὶς ἁδρὲς μορφὲς ποὺ ἔφυγαν γιὰ πάντα, τὰ ἠθικά, πνευματικά, ἐπιστημονικά, εὐεργετικά, ἐμπορικὰ ἐκεῖνα ἀναστήματα τὰ μακρολιβισιανά, ποὺ ἡ κοινωνική τους δράση καὶ ἡ πρωτότυπη πολύβοη φωνή τους ἠχολόγησε σ' ἀνώτατα πνευματικὰ καθιδρύματα καὶ ἐπεβλήθηκε στὶς κοινωνίες τῆς Κύπρου, τῆς Σμύρνης, τῆς Κωνσταντινούπολης, τῆς Θεσσαλονίκης, τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Ἀμερικῆς, ἴσαμε τὸ κατῶφλι τῆς πόλης τοῦ ἐκπληκτικοῦ δημιουργήματος τοῦ ἀετοῦ τῆς Κρήτης στὴ Συνθήκη τῶν Σεβρῶν; Πάει πολὺ αὐτὸ γιὰ τὰ στενὰ ὅρια τῆς Ἐφημεριδούλας μας καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμη γιατὶ μπορεῖ ν' ἀδικήσουμε.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἂς μονολογήσουμε, κι' ἂς ποῦμε γι' αὐτούς: «Δὲν θὰ μείνετε ἐπὶ πολὺ συνοφρυωμένοι οἱ πεθαμένοι μας».

Ἀλήθεια, ξεγλυστρήσαμε μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βρεθοῦμε σὲ κάποια καθυστέρηση. Ὅμως ἀνέκυψαν καλοπροαίρετα βλαστάρια, ποὺ σταμάτησαν ἀξιοπρόσεκτα τὴ πτώση μας στὸ πρῶτο σκαλοπάτι. Αὐτὰ μᾶς ἔσπρωξαν στὴ χαρὰ τῆς ἀνόδου καὶ τὴν νοιώθουμε κατάβαθα, τώρα, γιατὶ γιὰ νὰ ἐνωτισθῆς χαρὰν ἀνόδου, πρέπει πρῶτα ν' ἀντικρύσης τὰ σκοτάδια τῆς πτώσης.

Εἶναι μιὰ κληρονομιὰ μακρολιβισιανὴ αὐτό, ἀπότοκη τῆς ἐντὸς τῆς ζωῆς μας ρωμαλέας κίνησης, νὰ ἐπιζητοῦμε τὴν αὐτοτέλεια τοῦ εἶναι μας. Ἔχει τὸ ψυχικὸ κουράγιο ὁ καθένας μας, νὰ ἐπιζητῆ πάντα τολμηρά, ἀκόμα καὶ παρὰ γνώμην, νὰ θέλη νὰ γίνη, ὁ μοναδικὸς δημόσιος ἑρμηνευτὴς τῆς ψυχῆς τοῦ συνόλου καὶ ὁ ἀκάματος ἐργάτης τῶν ἐπιδιώξεών του.

Ἐλαττώματα; Ἴσως.

Ὑπάρχει ὡστόσο καὶ ἡ παρήγορη ἄλλη ὄψη τοῦ νομίσματος, τῆς τέτοιας ἀναταραχῆς, ποὺ διακατέχει τὸ εἶναι μας γιὰ κάθε τι σημαντικό, ἢ καὶ ἀσήμαντο, ὅταν συμβαίνει τοῦτο νὰ ἐγκλωβίζεται καὶ ν' ἀναφέρεται σὲ πόθους καθολικῶν ἐπιδιώξεων. Καὶ νὰ γιατί:

Φαίνεται νὰ ἐξακολουθῆ νὰ μένη, γιὰ μᾶς τοὺς Μακρολιβισιανούς, ἀναλλοίωτο, κληρονομικά, τὸ ἀξίωμα, νὰ ἀνοίγωνται οἱ δικλεῖδες ἔντονου συναισθηματικοῦ κλονισμοῦ μας γιὰ κάθε τι τὸ μακρολιβισιανό.

Δὲν ἀνακόπτεται ἡ ὁρμή μας αὐτή, παρὰ μὲ τὴν παρεμβολὴ αἰτιάσεων, πολλὲς φορὲς ἀνάξιων λόγου, Κι' ἂν δὲν ὑπάρχουν, τὶς δημιουργοῦμε, τὶς ἐκτρέφουμε, προσκολλώμεθα σ' αὐτὲς σὰν ὄστρακα θαλασσινά, ἀλλὰ καὶ ἄγρυπνα, σύγχρονα, παρακολουθοῦμε.

Δὲν πτοεῖται ὁ Μακρολιβισιανὸς τὰ ὑδάτινα αὐλάκια ποὺ ἀφίνει πίσω ἡ πρύμνη, κάθε ποντοπόρου καραβιοῦ στὴν θάλασσα, γιατὶ ξαίρει ἀπὸ πεῖρα τῆς πρότερης ζωῆς του, ὅτι αὐτὰ σβύνουν γρήγορα καὶ τὸ καράβι θὰ φθάση στὸν προορισμό του, στὸ λιμάνι του.

Αὐτὰ εἶναι τὰ αἴτια (καὶ εἶναι γνήσια Ἑλληνικά).

Ζήσαμε μεῖς ἐκεῖ στὶς πλαγιὲς τοῦ ποθητοῦ βουνοῦ, στὸ Λιβίσι, καὶ τοῦ νοσταλγικοῦ κάμπου του 6.000 ψυχὲς χωρὶς ἴχνος χωροφύλακα καὶ ἄλλου ἀλλόφυλου, χωρὶς καμμιὰ ἐκπροσώπηση πολιτικὴ τοῦ κατακτητῆ, ἴσαμε τὸ 1907. Δὲν ἔλειψαν βέβαια κι' ἀπὸ κεῖ, οὔτε οἱ ἀντιθέσεις, οὔτε τὰ πείσματα, οὔτε οἱ σκληροὶ ἀνταγωνισμοί, οὔτε οἱ ἐπιδείξεις παλληκαρωσύνης, στὶς ἱπποδρομίες μας, τὶς κονταροδρομίες, στοὺς ἀγῶνες δρόμου, βαρῶν, πάλης, ποὺ ἐξῆπταν τὰ πάθη καὶ κατέληγαν πάντα σὲ γρονθοκοπήματα καὶ καρεκλιές, χωρὶς ὅμως τὶς κραυγαλέες συνέπειες ποὺ ἐμφανίζουν χωριὰ μὲ 200 κατοίκους ἀλλοῦ.

Δὲν ξαίρω κανένα διαζύγιο, κανένα φόνο, δὲν εἶδα κανένα σκοτωμένο ἴσαμε τὸ 1907, ἐκτὸς μονάχα τὸ πτῶμα ἑνὸς λαθρέμπορου ἀπὸ ἄλλον τέτοιον.

Ἀναπνέαμε τὸν ἀέρα ἀληθινῆς Δημοκρατίας μὲ σεβασμὸ στὴν ἀν-

Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται εἰς τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου Ἕνωσις Μακρηνῶν καὶ Λιβισιανῶν «Η ΜΑΚΡΗ», ὅτι τὸ Καταστατικὸν τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ, ἐκπονηθὲν ὑπὸ νομομαθῶν, ὑπεβλήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας πρὸς ἔγκρισιν.

ΑΠΟ ΜΗΝΑ ΣΕ ΜΗΝΑ
ΚΑΤΑΚΑΫΜΕΝΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

— Τί 'νιν καλὲ αὐτὸ ποὺ ἐπαθάτι!

Ἔ, εἴπαμε δὰ νὰ γίνει ἡ Ἕνωση, νὰ βγῆ καινούργιο συμβούλιο ποὺ νὰ τὸ θέλουν ὅλοι, νὰ γίνετε Σύμβουλοι, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ τὸ πάρετε στὰ σοβαρά!

— Εἴπιν σας καλὲ κανεὶς νὰ δουλέβγιτι;

Τί τρέχετε σὰν παλαβοὶ ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ καὶ ρωτᾶτε τί ἀνάγκες ἔχει ὁ κόσμος. Καὶ δὲν σᾶς φτάνουν αὐτὰ ποὺ ζητοῦν ξύνητι τὴν κεφάλαν σας νὰ βρῆτε κι' ἄλλα! Καί...

Κάθε βραδάκι στὶς ὀκτὼ
στὸ ἴδιο μέρος τὸ γνωστὸ
σᾶς ἔρχουνται μαντάτα:

Κ' ἰδῶ ψιλὴν ταντέλαν
Ἰδῶ θέλου σουπάνιν
κ' ἰδῶ θέλου λιμάνιν
κ' ἰδῶ παστὴν τσαρτέλαν!

Τέ! ἀνακράζετε ὁμοῦ
καὶ πρὶν τὸ στόμα κλεῖστε
μαντάτα ἔρχουνται βροχὴ
κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη περιοχή.

Χτίστι καλὲ μιὰν Ἐκκλησιὰ
ἔλα νὰ διώξεις τὸν κουρκᾶ
βρές μου μιὰ νύφη μὲ μαϊδιὰ
ἀλλὰ νὰ φέρεις καὶ Παπᾶ!

Ἐσάστισιν ἡ Πρόεδρους
κι' ὡς ἦταν ζαλισμένος
φανάνι μὲ βραχνὴν φωνὴν
Κὶ χὰν δὲν ἔβρου παπᾶν
νὰ πάρου χαβλᾶν;

Ἄκουσα καὶ γὼ τὴ βουὴ καὶ πῆγα ἕνα βραδάκι στὶς ὀκτὼ στὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου. Ὅλοι οἱ σύμβουλοι πήγαιναν τακτικὰ (πρωτάκουστη ἀπαρτία στὰ χρονικὰ Ἑλληνικοῦ Συλλόγου) καὶ ἔσερναν μαζί τους τὰ πεπραγμένα τῆς προηγούμενης ἑβδομάδας, τὰ πραχθησόμενα τῆς ἑπόμενης καί... ἕνα μάτσο παράπονα τῶν πιστῶν μελῶν. Ὁ ἕνας θέλει τοῦτο, ὁ ἄλλος γκρινιάζει γιὰ κεῖνο κ.ο.κ. Ἐρώτησα δειλά, δειλά:

— Αὐτοὶ ὅλοι πληρώνουν τὴν συνδρομή τους;

Τινάχτηκαν οἱ σύμβουλοι καὶ μὲ κατακεραύνωσαν μὲ τὴν ἱερή τους ἀγανάκτηση.

— Συνδρομή;! Νὰ πάρουμε λεφτά! Ἐμᾶς μᾶς συνοδεύει ἡ εὐλογία τῶν μελῶν. Καὶ ἡ εὐλογία κάνει τὸν ἕνα ἄρτον σαράντα...

Ἤ, παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, τὸ ἴδιο κάνει. Ζάρωσα καὶ δὲ μίλησα. Ὕστερα μίλησαν γιὰ τὴν ἐφημερίδα καταστενοχωρεμένοι γιατὶ ὁ κόσμος διαμαρτύρεται ποὺ δὲν βγαίνει κάθε μῆνα, ἐνῷ ἡ συνδρομὴ εἶναι γιὰ δώδεκα φύλλα. Τόλμησα πάλι νὰ ρωτήσω δειλά:

— Δηλαδὴ πληρώνουν τὴν συνδρομὴ γιὰ τὴν ἐφημερίδα;

Μὲ κύτταξαν κατάπληκτοι.

— Νὰ πληρώσουν συνδρομή; Τί λὲς καϋμένε ἄνθρωπε. Ἡ ἐφημερίδα βγαίνει γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὰς παραδόσεις μας (ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀκούστηκε μιὰ κανονιά), γιὰ νὰ καλλιεργηθῆ τὸ αἴσθημα τῆς ἀλληλεγγύης. (Δούλεψε σὺ καὶ γὼ σὲ βλέπω).

Δὲ στάθηκα ν' ἀκούσω παραπάνω, ἀλλὰ ἔφυγα τρέχοντας καὶ ζεματισμένος.

Ἄ, αὐτοὶ οἱ σύμβουλοι πραγματικὰ δὲν μᾶς κάνουν. Παραδουλεύουν. Ἐμεῖς θέλουμε ἕνα συμβούλιο νὰ κάνει κάθε τόσο ἐκλογὲς καὶ νὰ γίνεται σαματάς. Νἆναι οἱ μισοὶ σύμβουλοι κόκκινοι καὶ οἱ μισοὶ μαῦροι. Νὰ τρώγουνται ἀναμεταξύ τους καὶ μεῖς νὰ κάναμε χάζι. Νἆναι τεμπέληδες καὶ συμφεροντολόγοι, ὥστε ὅταν μᾶς ζητᾶνε συνδρομὲς νὰ ἔχουμε κάθε δικαίωμα νὰ μὴν πληρώσουμε καὶ νὰ τοὺς κοπανᾶμε κι' ἀπὸ πάνω. Νὰ χρωστᾶμε, ποὺ λέτε, 40 μηνῶν συνδρομὲς καὶ 200 ἐφημερίδες, κι' ὅταν πηγαίνουμε στὴ Γενικὴ Συνέλευση γιὰ νὰ ψηφίσουμε, νὰ μᾶς κάνουν τεμενάδες.

Τώρα μπλέξαμε ἄσχημα μὲ τοὺς σημερινοὺς συμβούλους. Καὶ μονιασμένοι εἶναι καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταιγε αὐτό, εἶναι καὶ δουλευταράδες. Ἔτσι, ἂν δὲν σκάσουμε τὴ συνδρομή, θὰ φανοῦμε σπαγγοραμμένοι. Καὶ σὰν διαβάζουμε τὴν ἐφημερίδα καὶ δὲν τὴν πληρώνουμε θὰ φανοῦμε τρακαδόροι. Βρὲ κακὸ ποὺ μᾶς βρῆκε!

Ἄμ δὲν θὰ γίνουν ἐκλογές; Θὰ τοὺς μαυρίσω φωνάζοντας...

Ζήτω οἱ ψεῦτες!

ΠΛΑΤΩΝ Β. ΜΟΥΣΑΙΟΣ

ΠΑΛΑΙΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ & ΠΡΟΚΛΑ

Π. Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ πιὸ ψηλὸς καὶ εὐθυτενὴς τῆς ὁμάδας, πλησίασε τὸν Ἀριστόβουλο καὶ μὲ φωνὴ ἤρεμη ἀλλὰ σταθερή, εἶπε:

— Μᾶς παρεξηγήσατε. Δὲν εἴμαστε ληστές, ἀλλὰ ἄτακτοι Λύκειοι, ποὺ δὲ μπόρεσαν ν' ἀντέξουν στὸ ρωμαϊκὸ ζυγό. Χτυπᾶμε τὸν ἐχθρὸ — συνέχισε αὐτός, ποὺ φαινόταν καὶ σὰν ἀρχηγὸς τοῦ ἄτακτου ἀποσπάσματος — ὁπουδήποτε κι' ἂν τὸν εὑρίσκουμε καὶ μὲ ὁποιαδήποτε μέσα. Φυσικὰ ἐκεῖνος εἶναι δυνατὸς καὶ μεῖς λίγοι. Ἔτσι, τὸ μόνο, ποὺ μποροῦμε νὰ καταφέρουμε εἶναι ἡ ψυχικὴ ἱκανοποίηση, ποὺ νοιώθουμε, μὲ τὸ νὰ τοῦ προξενοῦμε φθορά.

Ὁ Ἀριστόβουλος ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐνόμιζε, ὅτι ζοῦσε, σὰν σὲ ὄνειρο. Ἡ ψυχή του ἀντιδροῦσε βίαια, σὲ κεῖνα τὰ παράξενα λόγια, ποὺ συνέλαβε ἡ ἀκοή του. Μὲ κόπο κατάφερε ν' ἀνοίξει τὸ στόμα του καὶ μὲ συγκίνηση, ποὺ τὸν ἔκαμνε νὰ τρέμη σύγκορμα, ἀπευθύνθηκε στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἄτακτης αὐτῆς ὁμάδας:

— Πίστεψέ με, ὦ γέννημα τῆς Ἑλληνίδας τούτης γῆς, ὅτι ποτὲ δὲν πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό μου μιὰ τέτοια ὑπέροχη θυσία, ποὺ βάλθηκαν νὰ τὴν τελέσουν, Σὺ κι' οἱ ἄριστοί σας, στὸ βουνὸ τοῦ Ἐλευθερίου Δία.

Ἐκεῖνο, ποὺ αἰσθάνομαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ — συνέχισε ὁ ρήτορας τῆς Καρμυλησσοῦ — ξεπερνᾶ τόσο τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, ὥστε πολὺ θἄθελα, νὰ σᾶς ἀκολουθοῦσα.

Ὁ ἀρχηγὸς μὲ τὸ ἐπιβλητικό παράστημα καὶ τὸ καλωσυνᾶτο του ὕφος, τὸν διέκοψε:

— Δὲ σὲ παίρνουμε μαζί, ὦ ξένε εὐγενὴ τῆς Καρμυλησσοῦ, γιατὶ φαίνεσαι γιὰ παιδευμένος ἄνθρωπος καὶ ἂν τέτοιος εἶσαι, πιὸ πολλὴ ὑπηρεσία θὰ προσφέρης στοὺς Ἕλληνες πολῖτες μὲ προτρεπτικοὺς ἀντιρωμαϊκοὺς λόγους, παρὰ μὲ τὴν ταλαιπωρία στὰ βουνὰ καὶ τὸ σκότωμα δυὸ - τριῶν λεγεωναρίων τὸ μῆνα.

Ὁ Ἀρχηγὸς γιὰ μιὰ στιγμὴ σταμάτησε. Ἔτσι, ἀκουγόταν μόνο τὸ μυρωμένο ἀεράκι ποὺ ἀναρρίπιζε μεγαλόπρεπα τὸν τρίβωνα* τοῦ ἄτακτου Ἀποσπασματάρχη. Ὕστερα, μὲ ὕφος προστατευτικό, εἶπε στὸν Ἀριστόβουλο, ὅτι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, αὐτὸς καὶ οἱ ἄνδρες του, θὰ τοὺς συνώδευαν, ὡς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ τους.

Πατέρας καὶ γυιὸς εὐχαρίστησαν μὲ λόγια συγκινητικά, τοὺς ἀναπάντεχους προστάτες τους.

Ὁ Ἐγερσίας — ἔτσι λεγόταν ὁ Ἀρχηγὸς — ἀφοῦ ἐπιθεώρησε τοὺς ἄνδρες του, δίνοντάς τους σύγχρονα καὶ ὡρισμένες ὁδηγίες, ἔδωσε τὸ σύνθημα τοῦ ξεκινήματος. Σὲ λίγο, ὅλοι αὐτοί, πλαισιώνοντας τὴν ἅμαξα τοῦ Ἀριστόβουλου, ἐχάραζαν πορεία, γιὰ τὰ Πάταρα...

(Ἀκολουθεῖ).

* Τετριμμένος, παλαιὸς δηλαδή, χιτών.

ΛΑΪΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ Ν. ΚΑΚΟΥ

Στὸ χίλια ἐννιακόσια καὶ δύο ἔτη ἀκόμη
Ἀκούσατε τί ἔγινε τοῦ Λιβισιοῦ τὴν χώραν
Στὸ ξακουστὸ Λιβίσιον στὴ μέση Παναγία
Ἀκούσατε ἕνα σκοτωμὸ μεγάλη ἀδικία
Ἦτο ἡμέρα Σάββατο πάνω ποὺ ξημερώνει
Καντελαντριοῦ ἠθέλησε νὰ πάη νὰ σημάνη.

Τὴν πόρτα πῆγε κι' ἄνοιξε τὸν κώδωνα σημαίνει
Καὶ πρὶν νὰ πάη στὴν ἐκκλησιὰ ἐξαφνικὸ ἠβλέπει
Βάλλει φωνὲς τραβᾶ μαλλιὰ καὶ θλιβερὰ ἐκλαίην
Κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξεν νὰ δούμουν τί συμβαίνει
Μικροὶ μεγάλοι ἔτρεχαν «τί τρέχει;» ἐρωτοῦσαν.
Κι' ὅσοι τὸ μάθανε ἀπὸ καρτιᾶς θρηνοῦσαν.

Τέλος αὐτὰ ἂς ἀφήσουμε κι' ἂς πιάσουμε καὶ ἄλλα
Ὅπου 'ναι πίκρες καὶ καϋμοὶ καὶ βάσανα μεγάλα
Ἐπρόβαλλε ἡ ἀδελφούλα του στὰ χέρια τὰ μαλλιά της
Ζητᾶ μαχαίρα μοναχὴ νὰ μπήξη στὴν καρτιά της
Τοῦ σκοτωμένου σίμωσε καὶ κλαίει κι' ἀναδακρυώνει
Καὶ τὴν μιάλην πίκραν της στοὺν κόσμουν φανερώνει.

Νικόλα πῶς τὸν ἄφησες τὸν χάρον νὰ νικήση
Ἡ ὀμορφιά σου πῶς νὰ μπῆ στὸν Ἅδη ν' ἀσχημίση;
Νὰ τὤβλεπα δὲν τὤλπιζα μάλεγα νὰ νικήσης.
Γιατ' ἦσουν τόσον ἄξιος καὶ δέκα νὰ νικήσης.
Θεέ μου κάνε ἔλεος σ' αὐτὴ τὴν ἀδικία
Πλέρωσέ το τὸ σκυλὶ μὲ ἴδια τιμωρία.

Θεέ μου καὶ νὰ τρέμουσιν ὡς τρέμει τὸ καλάμι
Κι' γιατρικὸν νὰ μὴ βρεθῆ τὸν πόνο τουν νὰ γιάνη.
Μικροί, μεγάλοι κλαίγανε στῆς Παναγιᾶς τὸν γῦρο
Κὶ τὸν Μαχμούτη ἔβριζαν τὸ βάρβαρο θηρίο
Κι' ὁ Πέτρογλου ὁ δυστυχὴς λυπητερὰ τὸν κλαίει
Κὶ πεζοδρόμο ἄνθρωπο ἔστειλε νὰ γυρέβη.

Καὶ πεζοδρόμο ἔστειλε εἴδηση γιὰ νὰ δώση
Καὶ στὸ γιατρὸ τοῦ Πελετιαὶ ραπόρτο γιὰ νὰ δώση.
Κι' ὁ Πουλίσης κι' ὁ γιατρὸς τὸ μεσημέρι φθάσαν,
Κὶ τοῦ ριπόρτουν ἔδεκαν κὶ τότε τὸν σηκῶσαν
Στὸ σπίτι του τὸν πήγανε στὴ μέση τὸν ξαπλῶσαν
Μὲ ἄνθη καὶ βασιλικὰ τὸ σῶμα του ἐστρῶσαν.

Μὲ ἄνθη καὶ βασιλικὰ στόλισαν τὸ κορμίν του,
Καὶ σὰν λαμπρὴ πανήγυρης ἔγινε ἡ θανή του.
Ἔγραψαν γράμματα χρυσᾶ στοῦ κυβουργιοῦ τὴ μέση
Γιὰ τὴν ἡμέρα καὶ καιρὸ τοῦ σκοτωμοῦ του λέει.
Τοῦ Λιβισιοῦ ἡ ἔμουρφους κοίτεται θαμμένος
Ὅπου τὸν ἐσκοτώσανε ἕνας ἀγριεμένος.

Συλλέκτης ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΜ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

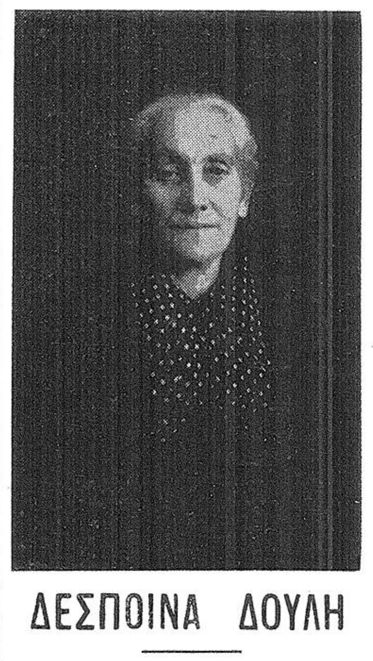

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΟΥΛΗ

Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, χάθηκε μιὰ φυσιογνωμία ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ ἔφυγαν κι' ἀφῆκαν πίσω τους ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς των. Ἦταν ἡ Δέσποινα Δουλῆ.

Συμπαθὴς καὶ θαλερὸς βλαστὸς τῆς οἰκογενείας Πανηγύρη Χατζῆ εἶχε τὴν εὐτυχία ν' ἀποτελῆ τὸ ἴνδαλμα καὶ τὴν ἀδυναμίαν γονέων καὶ ἀδελφῶν.

Ἦταν προικισμένη μὲ μιὰ σπάνια σωματικὴ ὡμορφιὰ καὶ μὲ ἔτι σπανίζουσαν ψυχικὴν ἀνωτερότητα καὶ διακριτικὴν νοημοσύνην. Αὐτὰ γιὰ τοὺς δικούς της ἦταν πηγὴ χαρᾶς καὶ περηφανείας, καὶ γιὰ κείνους ποὺ τὴν γνώρισαν ἀπὸ κοντά, μιὰ μαγνητίζουσα φυσιογνωμία.

Συνέδεσε τὴν τύχην της μὲ διακεκριμένον παράγοντα τῆς κοινωνίας Λιβισίου καὶ Μάκρης, τὸν Χριστόδουλον Ι. Δουλῆν καὶ ἀπήλαυσε μετ' αὐτοῦ τὴν χαρὰν πέντε βλασταριῶν τους.

Δυστυχῶς, ἡ βάσκανος μοῖρα πολὺ σύντομα τὴν ἀπεστέρησε τῆς εὐτυχίας αὐτῆς, γιατὶ ὁ ἄνδρας της, ὅπως καὶ ἄλλοι ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὰ ἀτέλειωτα κτυπήματα τῆς μανίας καὶ τῆς σπάθης τοῦ Τούρκου. Ἦτανε κι' αὐτὸς ἕνας παράγων, ἕνας τίμιος ἀγωνιστής, ἕνας θερμὸς πατριώτης, μιὰ κορυφή, ποὺ ἔπρεπε νὰ λείψη.

Ἔμεινε κατάμονη. Ἔμοιαζε σὰν τὸ λαβωμένο πουλί, ποὺ δὲν ξέρει σὲ ποιὸ δεντράκι νὰ κάτση, γιὰ νὰ συνέλθη.

Αὐτὸ ὅμως δὲν βάσταξε πολύ. Εἶδε γύρω της τὰς ὑποχρεώσεις ποὺ τὴν ἀνέμεναν: Τὰ μικρά, τ' ἀνήλικα παιδιά της.

Ἄκουσε τὴν φωνὴν Ἐκείνου ποὺ ἔφυγε καὶ ποὺ τὴν καλοῦσε στὸ καθῆκον της, ἀπέναντι τῶν παιδιῶν τους.

Καὶ στὴν φωνὴν αὐτὴν συνῆλθε. Καὶ σὰν γυναῖκα μὲ πίστη κι' ἀντοχή, σὰν μιὰ ἡρωΐδα πραγματική, ἀνέλαβε μόνη της, μὲ καταπλήσσουσαν τιμίαν ἐργατικότητα καὶ στοργήν, τὸ μεγάλωμα καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν της, γιὰ νὰ τὰ παραδώση, ὅπως καὶ τὰ παρέδωκε, στὴν κοινωνία, τίμιους οἰκογενειάρχας, χρηστοὺς πολίτας καὶ ἀξίους ἐπαγγελματίας, ἀγαπητοὺς ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ γενικὰ ἀπὸ τοὺς πατριώτας μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλοὺς ξένους.

Νὰ γιατὶ οἱ ψυχὲς ἐκείνων ποὺ τοὺς φέραν στὸν κόσμον αὐτόν, ἱκανοποιημένες ἀγάλλονται, καὶ γιατὶ τὸ παράδειγμα τέτοιων φυσιογνωμιῶν μένει πάντα ζωντανὸ κι' ἀθάνατο.

ΜΙΧ. ΣΑΡΑΦΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ κ. Ἀντώνιος Γεωργ. Σαμπατακάκης ὑπολοχαγὸς Οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν Ὑγειονομικοῦ καὶ ἡ δεσποινὶς Μαρία Ἰωάννου Ἀκριθάκη ἠρραβωνίσθησαν. Εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν καὶ διαβιβάζομεν τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας εἰς τοὺς μνηστευθέντας καὶ τοὺς γονεῖς κ. Ἰωάννην καὶ Εἰρήνην Ἀκριθάκη (τὸ γένος Βασ. Θεοδοσιάδου)

ΓΑΜΟΙ

Τὴν 29ην Ἰανουαρίου ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Χαραλάμπους Καραβόλη μετὰ τῆς Δεσποίνης Β. Χατζησωτηρίου. Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς νεονύμφους καὶ τοὺς γονεῖς συμπατριώτας μας Βασίλειον καὶ Γεθσημανῆν Χατζησωτηρίου διαβιβάζομεν τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας.

ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ κ. Μιχαὴλ Κιλμέτης ἀντὶ μνημοσύνου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς ἀειμνήστου μητρός του Εὐαγγελίας προσέφερεν δραχμὰς διακοσίας (200) ὑπὲρ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Τμήματος τοῦ Συλλόγου.

Οἱ ἀδελφοὶ Δουλῆ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει διετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρός των Δεσποίνης προσέφεραν δραχμὰς τριακοσίας (300) ὑπὲρ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Τμήματος τοῦ Συλλόγου.

ΠΕΝΘΗ

Ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη τὴν 30ην Ἰανουαρίου ἡ συμπατριώτισσά μας Εὐδοξία Κυριακοῦ Σαράφη τὸ γένος Κοφτεροῦ. Εἰς τὰ τέκνα της Ἀνδρέαν καὶ Θέμιδα Σαράφη, Μαρίαν καὶ Κώσταν Μαυρέα, καὶ τὰ ἀδέλφια της Κωνσταντῖνον Κοφτερὸν καὶ Χρυσάνθην Χατζηαντωνίου ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ συλλυπητήριά μας

ΜΙΧΑΗΛ ΑΛΙΚΑΡΙΔΗΣ
ΕΛΑΣΤΙΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΟΔΟΣ ΓΟΥΝΑΡΗ 27
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:
ΤΗΛΕΦ. 41.209

ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡ

Παρακολουθεῖτε τὴν ἐξέλιξη τῆς σύγχρονης τεχνικῆς; Ἔ!... λοιπὸν ἐγὼ τὴν παρακολουθῶ γιατὶ μ' ἐνδιαφέρει καὶ τὴν θαυμάζω γιατὶ πραγματικὰ εἶναι ἄξια θαυμασμοῦ.

Μὴν μοῦ πῆτε πὼς δὲν εἶναι Θεοῦ δῶρον αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ κουτάκι ποὺ λέγεται ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡ, ποὺ μεταμορφώνεται σὲ παντοδύναμο μέσο μεταφορᾶς τοῦ λόγου ἢ τῆς μουσικῆς ἀπὸ τὸ πιὸ μακρυνὸ σημεῖο τῆς γῆς γιὰ νὰ τὸ προσφέρη σὲ μᾶς ὅπου κι' ἂν βρισκόμαστε, καὶ νὰ μᾶς ψυχαγωγήση ἢ νὰ μᾶς ἐνημερώση, ἀρκεῖ καὶ μόνον νὰ τὸ ἀνοίξουμε.

Εἶν' ἀπόγευμα: Ὁ ἥλιος εἶν' ἕτοιμος ν' ἀναπαυθῆ σὲ μιὰ σχισμὴ ἐκεῖ ποὺ ἑνώνονται, ἢ ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ξεκινοῦν, δυὸ καλλίγραμμες πλαγιές, ποιὸς ξέρει, ἐκεῖ τοῦ ἀρέσει, κι' ἐγὼ ἀπολαμβάνω τὸ πολυτιμώτερο προϊὸν τῆς Βραζιλίας σὲ τύπο γλυκὺ βραστοῦ ἐνῷ τὸ τραζίστορ μου μοῦ κρατάει μελωδικὴ συντροφιά. Σᾶς τὰ ξανάπα, νομίζω, καὶ πιὸ πάνω. Δὲν εἶν' ἔτσι; Ἄ! πρὸς Θεοῦ, νὰ ἐξηγούμεθα, δὲν κάνω διαφήμιση, ἀλλά, νά... ἁπλῶς ἐξομολογοῦμαι ὅτι μοῦ ἀρέσει ὁ καφὲς κι' ἡ μουσική. Καὶ κάτι ἀκόμη. Ὁ συλλογισμός. «Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ τὸ λένε ἀγάπη» λέει ὁ τραγουδιστής.

Ἀλήθεια... τὸ σκεφθήκατε αὐτό; Βασανίσατε ποτὲ τὸ μυαλό σας γιὰ ποτὲ πὼς ὑπάρχουν τόσες λέξεις νὰ βρῆτε μιὰν ἀπάντηση στὴν ἁπλῆ αὐτὴν ἐρώτηση; Σκεφθήκατε ποὺ γιὰ τὸ πλατύ τους νόημα καὶ τὴν βαθειά τους ἔννοια, θὰ μποροῦσαν νὰ γραφοῦν χιλιάδες σελίδες καὶ λίγες θἆταν;

Πέσαμε σὲ στοχασμούς! Ἀρχίσαμε νὰ φιλοσοφοῦμε! Πλατειὰ φιλοσοφία, στενὸ κεφάλι, βραζιλιανὸς καφές, ἑλληνικὴ μουσική.

Τί μπερδεμένα, τί ἀσυμβίβαστα πράγματα!

Καὶ μὴν μοῦ πῆτε πὼς τὴν ἀρχὴ τὴν ἔκανε τὸ τρανζίστορ. Ἄ... ὄχι... ὄχι! Αὐτὸ ἄλλωστε εἶναι τόσο κουτὸ καὶ λέει πάντα ὅτι μεταδίδει ὁ σταθμός.

Εὐτυχία! Νὰ μιὰ λέξη ἀκόμα μὲ πλατὺ νόημα. Μά... τὰ ἴδια θ' ἀρχίσουμε; Πῶς μπορῶ ἐγὼ νὰ καταπιάνομαι μὲ τέτοιου εἴδους θέματα;

Οὔφ... ζαλίστηκα. Κι' ὁ καφές μου κρύωσε... Ὁ κόσμος γύρω μου χαίρεται καὶ διασκεδάζει τὸ ἀπόγευμά του κι' ἐγὼ τὄρριξα στοὺς συλλογισμούς. Καὶ νἄμουν κι' ἔξυπνος!...

Μιὰ παρέα λίγα μέτρα πλάϊ μου διασκεδάζει φωνάζοντας ἐνῶ στὰ πρόσωπα ὅλων εἶναι ζωγραφισμένη μιὰ χαρὰ ἀλλοιώτικη, μιὰ χαρὰ παράξενη. Παράξενη... παράξενη... μά.. τί ἔπαθα, ἀποβλακώθηκα; Στὸ μυαλό μου βουΐζει συνεχῶς αὐτὴ ἡ λέξη. Παράξενη... παράξενη...

Μὰ στ' ἀλήθεια δὲν εἶναι παράξενο! Τοῦτοι ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι καθόλου νέοι, γέρους θὰ τοὺς ἔλεγε κανείς, κι' ὅμως χειρονομοῦν κουνώντας τὶς ἀρθρώσεις τους μὲ τέτοια εὐκολία ποὺ θὰ τὴν ζήλευε κι' ἕνα εἰκοσάχρονο παλληκάρι, φωνάζουν καὶ γελοῦν κι' ἀπ' τὰ στήθια τους βγαίνουν τόσο καθαρὲς οἱ φωνές, ποὺ καὶ τ' ἀηδόνι ἀκόμη θὰ καπριτσωνόταν ἂν τὶς ἄκουγε. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψη κανείς, ἐκεῖνο ποὺ τὸν κάνει ἀνίσχυρο καὶ νὰ σκεφθῆ ἀκόμη, εἶναι ἡ χαρά, ἡ ἀγαλλίαση, ἡ ἀγάπη, ἡ εὐτυχία ποὺ εἶναι ζωγραφισμένες στὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

Τί εἶπα; Ἀγάπη...; Εὐτυχία...; Πρόφερα πάλι μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χείλη τὶς δυὸ αὐτὲς λέξεις; Πίνω μιὰ γουλιὰ καφὲ καὶ κλείνω τὸ ραδιοφωνάκι. Τώρα τὰ πράγματα, τὰ βλέπω πιὸ καθαρά.

Ναί! Ἤμουν ἐγὼ ὁ ἴδιος ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο πρόφερα τὶς δυὸ αὐτὲς λέξεις, κι' αὐτὸ ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὶς προφέρω ἦταν ἐκείνη ἐκεῖ ἡ παρέα τῶν γερόντων μὲ τὰ φωτεινὰ πρόσωπα καὶ τὰ χαρούμενα μάτια.

Μά, πῶς γίνεται λοιπόν; Θαῦμα; Ἴσως...!

— Σύνελθε νεαρέ μου, δὲν γίνονται θαύματα στὸν καιρό μας. Στὴν πλατεῖα τῆς Νέας Μάκρης βρίσκεσαι, ποὺ τὴν ζῆς καὶ τὴν ξέρεις πιθαμὴ πρὸς πιθαμὴ κι' ἡ παρέα ποὺ κάθεται δίπλα σου δὲν σοῦ εἶναι καθόλου ἄγνωστη. Μακρηνοὶ καὶ Λιβισιανοὶ εἶναι καὶ δὲν γνωρίζεις μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά τους καὶ τ' ἀγγόνια τους ἀκόμη. Μὰ καὶ σὺ Μακρηνὸς δὲν εἶσαι; ἢ κάνω λάθος;

Μὲ συγχωρεῖτε... δὲν κάνετε λάθος. Μακρηνὸς εἶμαι καὶ σᾶς ὑπόσχομαι πὼς δὲν θὰ ξαναπιῶ καφὲ οὔτε θὰ συλλογιστῶ τόσο βαθειά. Αὐτὰ τὰ δυό, μὰ τὴν ἀλήθεια, ζαλίζουν.

— Μακρηνοὶ καὶ Λιβισιανοί, εἶναι φίλοι μου. Τὸ μαρτυροῦν οἱ κινήσεις τους, στὸ λέει ἡ γλῶσσα τους, τὸ βλέπεις γραμμένο στὰ πρόσωπά τους. Ξενητεμένα παιδιὰ μιᾶς Πατρίδας τόσο γλυκειᾶς, τόσο στοργικῆς, ποὺ ὅλοι μαζὶ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς γεροντικῆς τους ψυχῆς ποὺ πάλλει ἀπὸ νεανικὸ ἐνθουσιασμό, προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀναστήσουν.

— Εἶν' ὁ Σύλλογος. Μακρηνοὶ καὶ Λιβισιανοὶ ποὺ μένουν στὴν Ἀθήνα, στὸν Πειραιᾶ κι' ἀλλοῦ, Μακρηνοὶ ποὺ μένουν στὴ Ν. Μάκρη.

Οἱ ἱστορίες ἀρχίζουν, θύμησες ξυπνοῦν κι' οἱ σκέψεις στὰ παληὰ ξαναγυρίζουν. Ἕνα δάκρυ κάπου - κάπου κυλᾶ μὲ ξεχωριστὴ βραδύτητα στὸ αὐλακωμένο πρόσωπο τοῦ γέρου, κι' ὕστερα ἀκολουθεῖ κι' ἄλλο κι' ἄλλο. Οἱ περισσότεροι κλαῖνε. Εἶν' ὅμως δάκρυα χαρᾶς κι' ἐνῶ ἀπὸ τοὺς πιὸ συγκρατημένους ἀκοὺς πότε πότε ἕνα ἀστεῖο, ποὺ τὴν ἀρχή του θὰ τὴν ἔχη πάντα ἐκεῖ, καταλαβαίνεις ὅτι τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα δὲν ἔλειπε ἀπ' τὴν πατρίδα. Ἀκούω νὰ μιλᾶνε μὲ θαυμασμὸ γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα ἐνῶ ἀπ' τὰ χείλη τους ξεσποῦν μὲ ξεχωριστὴ νοσταλγία τόσες τοπονυμίες. Κορδόνι — Κάτω Παναγιὰ — Τρία Καβάκια — Λιχτρὸς τοῦ Χατζηαυγερινοῦ — τοῦ Στούμπου ἡ Λάκκα.

Δὲν καταλαβαίνω, δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά, ἀλλὰ δὲν εἶν' ἀνάγκη, φίλοι μου, νὰ τὰ ξέρη κανεὶς γιὰ νὰ τὰ καταλάβη. Ἀρκεῖ μόνο νὰ δῆς τὴν γλυκειὰ ἔκφραση ποὺ παίρνει σὲ κάθε τους ἄκουσμα τὸ γεροντικὸ πρόσωπο, καὶ θὰ καταλάβης.

Ποιὸς ζωγράφος, φίλοι μου, καὶ σὲ ποιὰ σύνθεση θὰ ἔβαζε τὶς γεροντίστικες αὐτὲς ρυτίδες γιὰ νὰ φτιάξη τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ ποὺ ἄθελά του φτιάχνει ὁ γέρος στὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λέξεων ποὺ τοῦ

Συνέχεια εἰς τὴν 3ην Σελίδα

ΒΥΡΩΝ ΤΣΑΚΙΡΗΣ
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 10
ΤΗΛΕΦΩΝΑ : 522.463 καὶ 527.207

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ἀείμνηστος ἡ
ΒΑΡΒΑΡΑ Β. ΜΟΥΣΑΙΟΥ
τὸ γένος Παπαθανασίου

Ἀπεβίωσε τὸν Ὀκτώβριον π.ἔ. Ἡ σεμνότης τοῦ ἤθους της, ἡ σύνεσίς της καὶ τὸ ἐνδιαφέρον της δι' εὐταξίαν καὶ εὐπρέπειαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν ᾗ ἔζησεν, αἱ αὐθόρμητοι ἐπεμβάσεις της ὡς συμβούλου καὶ ὡς μεσολαβητοῦ εἰς δυσκόλους δι' οἰκογενείας περιπτώσεις, αὐτὰ καὶ ἄλλα προσόντα ἀρετῆς καὶ ψυχικῆς εὐγενείας θὰ συνοδεύουν τὴν ἐνθύμησίν της εἰς τὴν συνείδησιν τῶν συμπατριωτῶν μας. Θερμὴ ὑπῆρξεν ἡ συμπαράστασις αὐτῆς εἰς τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος διεκρίνετο κατὰ τοῦτο. Ὅτι τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν ἀνιδιοτέλειαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν δι' ἀνώτερα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐπεκράτουν εἰς τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον, τὰ ἐθεώρει ὑπάρχοντα καὶ εἰς τὸν ἔξω κόσμον, ὁ ὁποῖος ἑκάστοτε τὸν περιέβαλλε. «Μὲ ἀπατοῦν οἱ ἄθλιοι», μοῦ ἔλεγε κάποτε μειδιῶν μειδίαμα ἀπορίας καὶ συγκαταβάσεως καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ἐγγύτατα ἡ συνετὴ ἐπιφύλαξις τῆς συζύγου καὶ ὁ σώφρων καὶ στοργικὸς ἀδελφὸς Πλάτων νὰ τοῦ ὑπενθυμίζουν ὅτι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ἄθλιοι ὑπάρχουν καὶ ἀθλιότητες ὑπάρχουν διὰ νὰ ἀποτρέπουν τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ νὰ ἀποβῆ ὁ ἐκλεκτὸς αὐτὸς ἐπιστήμων κοινωνικῶς ἀκόμη χρησιμώτερος. Καὶ ὅταν ὅλα αὐτὰ ἔγιναν καὶ αἱ ἡμέραι ἐφαίνοντο τελειωθεῖσαι, ἕνα ἀπόγευμα φθινοπώρου, ἡ ἐνενηκοντοῦτις Βαρβάρα μοῦ εἶπε «ἂς πεθάνω πλέον Μιχαλάκη μου» καὶ ὁ Δεσπότης ηὐδόκησε νὰ ἀπολύση τὴν δούλην του ὑπερήλικα 98 ἐτῶν. Ἐξέλιπεν ἐπὶ γῆς ἀκολουθοῦσα κοινωνικοὺς ἐργάτας καὶ λειτουργοὺς μετὰ τῶν ὁποίων παρεῖχεν ἐν Μάκρῃ πρώτην ἐμφάνισιν πολιτισμοῦ ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν τῆς λέξεως ἔννοιαν καὶ ἂς εὐχηθῶμεν ὅπως ἡ νέα γενεά, ἡ ἐπὶ τοῦ ἐλευθέρου ἐδάφους νέα γενεά, ἀποβῆ ἀνταξία τῶν ἐκλιπόντων τούτων, διὰ νὰ διατηρῆται ἔντιμον πάντοτε τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπητῆς μας Πατρίδος. Ἀπεχαιρέτησα πολὺ συγκινημένος τὴν σεβασμίαν Δέσποιναν πολλῶν κατ' αὐτὴν καλῶν ἀναμνησθείς.

«Ἄμε Βαρβάρα στὸ καλὸ καὶ στὴν καλὴ τὴν ὥρα, καὶ νὰ μεμίσ' ἡ στράτα σου τριαντάφυλλα καὶ ρόδα».

Φεύγεις καὶ φεύγουν οἱ ἀνθοὶ καὶ φεύγουν τὰ λουλούδια καὶ φεύγουν... καὶ φεύγουν...

Μ. Δ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΣΤΕΓΝΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΑ
ΒΑΦΕΙΑ - ΣΙΔΗΡΩΤΗΡΙΑ
Ο "ΜΙΜΗΣ"
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Β. ΓΕΩΡΓΑ
ΖΗΝΩΝΟΣ & ΓΕΡΑΝΙΟΥ
ΤΗΛΕΦ. 533.729
ΑΘΗΝΑΙ

ΛΙΒΙΣΙ
Μηνιαία Ἐφημερὶς
Ἔτος 1ον — Ἀριθ. 4
Ἀθῆναι Ἰανουάριος 1961

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ :
Ἐτησία Δρχ. 60
Ἑξάμηνος » 35
Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία $ 5 ἢ £ 2
Ἑξάμηνος $ 3 ἢ £ 1

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ - ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
ΡΕΝΑΝ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
Σατωβριάνδου 4, 7ος ὄροφος
Γραφεῖον 14
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΕΠΙΤΑΓΑΙ
Μ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΝ
Σατωβριάνδου 4, 7ος ὄροφος
Γραφεῖον 14
Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Νόμῳ.
Ὑπεύθυνος :
ΡΕΝΑ Δ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
Κεφαλληνίας 47 — Ἀθῆναι
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου :
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΠΑΝΟΥΔΗΣ
Πάτμου 44—Ἀθῆναι

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα δὲν ἐκφράζουν ὑποχρεωτικὰ καὶ τὰς ἀπόψεις τῆς ἐφημερίδος. Τὴν εὐθύνην τῆς ἀκριβείας καὶ τοῦ περιεχομένου των τὴν φέρουν πάντοτε οἱ συγγραφεῖς των.

Ἐπίσης αἱ δημοσιευόμεναι βιογραφίαι δὲν εἶναι κατὰ σειρὰν ἀξίας τῶν προσώπων ποὺ ἀφοροῦν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΩΝ)ΤΙΝΟΝ ΚΟΥΡΤΗΝ, καὶ ΒΑΣΙΛΗΝ ΚΙΛΜΕΤΗΝ Γαλλία:

Εὐχαριστοῦμεν θερμὰ διὰ τὴν ἐπιστολήν σας ἀπόσπασμα τῆς ὁποίας δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην στήλην. Εὐχαριστοῦμεν ἐπίσης διὰ τὰς συνδρομάς σας καὶ τὰς εὐχάς σας οἱ ὁποῖες μᾶς συνεκίνησαν ἰδιαιτέρως. Σᾶς διαβιβάζομεν τοὺς θερμοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ Προέδρου καὶ ὅλων τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου.

Ἐλάβομεν τὴν κάτωθι εὐχαριστήριον ἐπιστολήν :

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 1/12/60

Πρὸς τὸν Σύλλογον
Μακρηνῶν καὶ Λιβισιανῶν

Η ΜΑΚΡΗ

Διὰ τῆς παρούσης μου εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογόν μας διότι κατόπιν τῆς αἰτήσεως ποὺ ὑποβάλαμε, ὁ Σύμβουλος ἰατρὸς κ. Χατζηπαναγιώτου μᾶς ἐχορήγησε ἕνα κουτὶ ἀντιεπιληπτικὸν φάρμακον δωρεὰν διὰ τὸν ἀσθενῆ μας Χατζημανώλην Γεώργιον ὁ ὁποῖος τυγχάνει ἄπορος.

Χρυσούλα Χατζημανώλη

ΜΙΧΑΗΛ ΑΛΙΚΑΡΙΔΗΣ
ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ
ΠΥΡΟΣ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΖΩΗΣ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ
ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ
ΑΘΗΝΑΙ:
ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 6 ΤΗΛ. 524.547
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:
ΟΔΟΣ ΓΟΥΝΑΡΗ 27 - ΤΗΛ. 41.209

Η ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΟΜΑΣ "ΑΕΤΟΣ" (ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΟΣ)

Ἀγαπητοὶ πατριῶτες,

Στὸν Σύλλογό μας, ποὺ τὸ γλυκὸ ἀεράκι τῆς προόδου ἤρχισε νὰ φυσᾶ βήματα χαρᾶς ἀκοῦνε ὅλοι οἱ πατριῶτες, μὰ καὶ τὰ φτωχικὰ πονεμένα πατριωτάκια τῆς βασανισμένης Δραπετσώνας.

Γι' αὐτὸ σὰν λούλουδο, σὰν σφραγίδα τῆς προόδου του, ἐκτίσαμε τὴν Ἀθλητικὴ Ποδοσφαιρικὴ Ὁμάδα «ΑΕΤΟΣ». Τὸ δημιούργημα αὐτό, ἐπιθυμοῦμε νὰ γίνη στύλος χαρᾶς, ὀμορφιᾶς καὶ ἀδελφωσύνης.

Ἀπὸ ὅλους νὰ ἀγκαλιασθῆ, νὰ γλυκοχαιρετισθῆ καὶ κάθε ἕνας νὰ τὸν ζητωκραυγάση.

Τὸ δικό μας παράδειγμα ἐπίσης θέλουμε νὰ ἀκολουθήση κάθε μέλος καὶ κάθε γωνιὰ πατριωτική, καὶ αὐτὸ θὰ γίνη μιὰ ἀρχὴ τῶν γνωριμιῶν μας, τῶν πατριωτικῶν ἐπαφῶν μας, μὰ καὶ ἡ συνάντησις τῶν γονέων μας, μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν χρόνια νὰ ἰδοῦν καὶ χρόνια νὰ μιλήσουν. Τρέχοντας νὰ ἰδοῦν τὴν Ὁμάδα «ΑΕΤΟΣ» ποὺ παίζει, θὰ βρίσκουν καὶ ἐκείνους ποὺ ἐθεωροῦσαν γιὰ χαμένους ἀετούς.

Ἡ νίκη τῆς Ὁμάδος θὰ εἶναι καὶ δεύτερη νίκη μέσα στὶς τίμιες, γλυκὲς καρδιὲς ὅλων τῶν πατριωτῶν μας.

Τολμήσατε ὅλοι σας καὶ θὰ θελήσετε ὅλοι σας νὰ κάνετε κάτι σὰν κι' ἐμᾶς ποὺ εὐχόμεθα κρίκος χρυσὸς νὰ γίνη καὶ νὰ δέση ὅλους μας. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἵδρυσή του σπεύδουμε νὰ πληροφορήσουμε εἰς ὅλους.

Ἕνα χαμόγελο ζητᾶμε καὶ μιὰ εὐχή, γιὰ ἐπιτυχία, κι' ἐμεῖς θὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσουμε σὲ χαρά. Ἡ Ὁμάδα «ΑΕΤΟΣ» σᾶς χαιρετᾶ ἀπὸ χαμηλὰ κι' ἐλπίζει μὲ τὸ θάρρος της καὶ τὴν τέχνη της, νὰ τὴν καμαρώσετε μιὰ μέρα ποὺ θὰ πετᾶ ὑψηλά.

Σᾶς χαιρετοῦμε μὲ ἀγάπη

Ἡ πατριωτικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα
ΑΕΤΟΣ — Δραπετσῶνος

Ὁ Πρόεδρος
ΓΙΑΣΣΑΡΗΣ ΑΝΤ.

Ὁ Γ. Γραμματεὺς
ΓΡΟΥΜΠΑΣ ΠΑΝΑΓ.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Μὲ μεγάλη μας χαρὰ καὶ συγκίνηση βλέπομε ἰδίως ἐμεῖς οἱ παλαιότεροι τὴ σημερινὴ πρόοδο καὶ συνεργασία τῶν διασκορπισμένων παντοῦ συμπατριωτῶν μας, ποὺ μὲ τὸν ἀξιέπαινο Σύλλογο τῶν Μακρηνῶν — Λιβισιανῶν, μᾶς ξαναέρχονται, μὲ νοσταλγία καὶ πατριωτικὴ ἀγάπη, γιὰ νὰ συνεργασθοῦν μαζί μας, στὴ φιλόξενη αὐτὴ γωνιὰ τῆς Ἀττικῆς, ποὺ ἔγινε δεύτερη Πατρίδα μας, στὴ Νέα Μάκρη.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι μὲ τὴν ἔνθερμη ὑποστήριξη καὶ συνεργασία ὅλων μας, οἱ σκοποὶ τοῦ Συλλόγου μας θὰ πραγματοποιηθοῦν καὶ καμμιὰ διχόνοια ἢ κακία δὲν θὰ μπορέση νὰ μᾶς διασπάση.

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς συγκινεῖ ἰδιαιτέρως, εἶναι ὅτι ὁ Σύλλογος ἀποτελεῖται τὸ πλεῖστον ἀπὸ νέους, ποὺ ἂν καὶ δὲν ἐγνώρισαν τὴν ταλαίπωρη Πατρίδα, ἐν τούτοις, σεβόμενοι τὴν ἱερὰν παράδοσιν τῶν φιλοστόργων γονέων των, ἔχουν τὰ ἴδια μὲ αὐτοὺς ὑψηλόφρονα πατριωτικὰ καὶ ἐκπολιτιστικὰ αἰσθήματα καὶ ἐπεδόθησαν μὲ ἀγάπη καὶ ζῆλον, εἰς τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου διὰ τὴν πατριωτικὴν συνεργασίαν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς προόδου, ἰδιαιτέρως δὲ διὰ τὸν συγχρονισμὸν καὶ ἐξέλιξιν τῆς Νέας Μάκρης μας καὶ τὴν εὐημερίαν καὶ πρόοδον ὅλων τῶν συμπατριωτῶν μας.

Ἂς εἶναι ὑπερήφανη ἡ Νέα Γενεά, διότι οἱ γονεῖς των, μὲ τὴν ἀκατάβλητον ψυχικὴν δύναμιν ποὺ τοὺς ἐχαρακτήριζε καὶ τὰ ἀνώτερα ἠθικὰ προσόντα, ἀντιστάθηκαν ὑπερήφανα κατὰ τῆς βαρβαρότητος καὶ τυραννίας, κατὰ τὴν μακραίωνη καὶ πιὸ μαύρη δουλεία ποὺ ἐγνώρισεν ὁ κόσμος καὶ παρ' ὅλες τὶς σφαγές, διωγμούς, βασανιστήρια καὶ ἀνεκδιήγητες κακουχίες καὶ στερήσεις, ἐπάλαιψαν ἀκλόνητοι, χωρὶς νὰ χάσουν τὴν πίστιν των εἰς τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα καὶ ἐθυσίασαν τὴν ζωήν των, διὰ τὸ ὑψηλότερον ἰδανικόν: τὴν Ἐλευθερίαν !

Ὅσο γιὰ μᾶς, ποὺ ἀνήκουμε πιὰ στὴν γενεὰ ποὺ φεύγει, ἐμεῖς ποὺ ἡ σκληρή μας μοῖρα ἦταν νὰ ἰδοῦμε τὸν ξερριζωμό μας διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ἀπὸ τὴ λατρευτή μας Πατρίδα, τὴν νύμφη τῆς Ἰωνίας, τὴν παλαιὰ Μάκρη, τὴν ἐγκληματικὴ γενοκτονία καὶ τὸν ἀφανισμὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ εἶχε ἐκεῖ ἱστορία 3000 χιλιάδων ἐτῶν, ζήσαμε ἀπὸ τότε μὲ τὸ παρήγορο ὄνειρο, πὼς θἄρθη μιὰ μέρα πού, μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, νὰ ξαναπάρουμε τὰ μέρη μας, καὶ νὰ ἑορτάσουμε στὴν ἀλησμόνητή μας Πατρίδα, τὴ μεγάλη ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως. Εἴδαμε ὅμως νὰ περνοῦν τὰ χρόνια πιὰ καὶ ἴσως νὰ πεθάνουμε χωρὶς δυστυχῶς νὰ ἐκπληρωθῆ τὸ ὄνειρό μας αὐτό. Ἀλλὰ ἔχουμε εἰς τὸν Θεὸν τὶς ἐλπίδες μας, ὅτι θὰ χαροῦν τὴν Ἀνάσταση αὐτὴ τὰ παιδιά μας καὶ ἀφιερώνουμε σ' αὐτά, μαζὶ μὲ τὴ στοργή μας, τοὺς πόθους, τὶς νοσταλγίες καὶ τὶς ἀναμνήσεις μας.

ΒΕΡΟΥΛΑ Α. ΔΑΜΙΑΝΟΥ
(τὸ γένος Μιχ. Δελησάββα)

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ
Ο ΑΣΠΟΝΔΟΣ ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ

Εἰς ὅλον τὸν κόσμον αἱ στατιστικαὶ ποὺ ἔχουν γίνει ἀποδεικνύουν, ὅτι εἰς κάθε χώραν μόνον 25% περίπου δὲν καπνίζουν, τὸ δὲ ὑπόλοιπον 75% καπνίζει πάρα πολύ, μέτρια ἢ ὀλίγον. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ κάπνισμα ἀποτελεῖ σοβαρώτατον κοινωνικὸν πρόβλημα, ἐφ' ὅσον ἀργὰ ἢ γρήγορα δημιουργεῖ ἀλλοιώσεις τῶν ἐσωτερικῶν μας ὀργάνων καὶ κυρίως τοῦ καρδιακοῦ, ἀγγειακοῦ καὶ νευρικοῦ μας συστήματος.

Ἡ νικοτίνη φαρμακολογικῶς εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἐπικίνδυνα δηλητήρια τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ διότι πειραματικῶς ἔχει ἀποδειχθῆ, ὅτι ἡ περιεχομένη νικοτίνη ἑνὸς σιγαρέτου παρεχομένη δι' ἐνέσεων εἶναι δυνατὸν νὰ φονεύση πλείονας τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου. Εἶναι αὐταπόδεικτον ὅτι οἱ καπνισταὶ ἔχουν ἀγκαλιάσει σφικτὰ αὐτὸν τὸν ἄσπονδον φίλον, ὁ ὁποῖος ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐξοντώση τὸ θῦμα του χωρὶς νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀπομενόντων τῆς οἰκογενείας του, ἀφοῦ τὸ θῦμα γίνη μακαρίτης, νὰ ζητήση τὴν ποινικὴν δίωξιν αὐτοῦ τοῦ διαβρωτικοῦ καὶ ὕπουλου φίλου ἐφ' ὅσον νομοθετικῶς εὑρίσκεται ἐν ἀπολύτῳ τάξει. Πρέπει λοιπὸν παντοῦ ὅπου δίδεται εὐκαιρία ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει προγραμματισμένος ἀντινικοτινικὸς ἀγών, νὰ γίνεται ἡ κατάλληλος διαφώτισις ἐπὶ τοῦ θέματος, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν μαθητιῶσαν νεολαίαν καὶ τελειώνοντας εἰς τὸν νεαρώτερον χειρώνακτα.

Τὸ κάπνισμα καίτοι διαδεδομένον εἰς ὅλας τὰς τάξεις, δὲν εἶναι δυστυχῶς μόδα, διότι τότε θὰ ἤρχετο καὶ θὰ παρήρχετο, ἀλλὰ εἶναι κακοηθεστάτη συνήθεια ἡ ὁποία καταντᾶ δευτέρα φύσις.

Κατὰ περιόδους ἔχουν γραφῆ ἐκλαϊκευτικαὶ ἐργασίαι διαπρεπῶν ἐπιστημόνων οἱ ὁποῖοι, κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου διὰ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς νικοτίνης, τῆς ὁποίας τὰ θύματα μετρῶνται κατὰ χιλιάδας ἡμερησίως. Ὁσάκις ὁ ἰατρὸς μᾶς ὑποδεικνύει νὰ κόψουμε τὸ τσιγάρο καὶ δὴ εἰς ὅσους ἤρχισε νὰ ἐκδηλοῦται ἡ νόσος τῆς νικοτίνης, ἀπαντοῦμε ὅτι μᾶς εἶναι δύσκολον καὶ πολλὲς φορὲς ἀδύνατον νὰ τὸ ἀποχωρισθοῦμε, διότι ἴσως διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀπαλλασσόμεθα κάπως ἀπὸ τὸ ἄγχος τῶν καθημερινῶν ἀντιξοοτήτων. Καπνιστὴς μὲ συνεπείας διὰ τὴν ὑγείαν του θεωρεῖται ἐκεῖνος, ποὺ ὑπερβαίνει τὰ δεκαπέντε σιγαρέττα ἡμερησίως καὶ ἀναμφισβητήτως αἱ συνέπειαι ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι ἀναπόφευκτοι καὶ πολλάκις ἀναποκατάστατοι. Τὸ ποσοστὸν τῶν θανάτων εἶναι ηὐξημένον εἰς τοὺς καπνιστὰς καὶ κυρίως κατὰ τὴν ὥριμον ἡλικίαν δηλαδὴ μεταξὺ 30 ἕως 50 ἐτῶν. Ὅσον ἐνωρίτερον ἀρχίζει νὰ καπνίζη εἰς τὴν ζωήν του, τόσον πρωϊμότερα θὰ εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τῆς νικοτινικῆς νόσου. Ὁ κίνδυνος ὑφίσταται ἀνεξαρτήτως φύλου, ἡλικίας ἢ ποιότητος καπνίσματος (σιγαρέττα, ποῦρα ἢ ναργιλές). Οἱ ὑποκύπτοντες εἰς τὸ μοιραῖον καπνισταὶ 70% πάσχουν ἀπὸ ἀνεπάρκειαν τῶν τσεφανιαίων ἀρτηριῶν ἢ ἀπὸ ἔμφραγμα τοῦ μυοκαρδίου.

Εἰς τὰς γυναῖκας προεξάρχουν αἱ διαταραχαὶ τῆς περιφερικῆς κυκλοφορίας. Τὰ πρώϊμα ἐνοχλήματα τῆς νικοτινικῆς νόσου εἶναι ἡ νευρικὴ ὑπερδιεγερσιμότης, ἡ ἀϋπνία ἢ ἀντιθέτως κόπωσις σωματικὴ καὶ διανοητική, νωχέλεια καὶ ἀθυμία πρὸς ἐργασίαν πάσης φύσεως. Ἡ νικοτίνη δικαίως ἀποκαλεῖται ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκτὸς τῶν ὀργανικῶν βλαβῶν καταστρέφει πολὺ τὴν βιταμίνην C τὴν πλέον ἀπαραίτητον διὰ τὴν ρυθμικὴν λειτουργίαν τῆς καρδίας καὶ τὴν ἀντίστασιν τῶν ἀγγείων διὰ τὴν μὴ ἐπέλευσιν τῆς ἀθηροσκληρύνσεως.

Διὰ τὸν καρκίνον τοῦ πνεύμονος ἐνοχοποιεῖται ἡ νικοτίνη ὡς ὑπεύθυνος παράγων, ὅπου βέβαια ὑπάρχει ἡ ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ προδιάθεσις. Ἀναπόφευκτος εἶναι ἡ βρογχῖτις, ἡ χρονία φαρυγγῖτις, λαρυγγῖτις καὶ ἡ εὔκολος προσβολὴ τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῶν μικροβίων.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἀναγράφεται ἐπὶ πινακίδων ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ θὰ ἔπρεπε συμβουλευτικῶς καὶ περιληπτικῶς νὰ ἀναγράφωνται αἱ συνέπειαι τοῦ καπνίσματος ἐπὶ τῆς ὑγείας μας.

Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ μᾶς ὑπενθυμίζεται νὰ δυσπιστοῦμε εἰς τὸν ἄσπονδον φίλον μας μὲ τὰς ὀλεθρίας συνεπείας του ἐπὶ τοῦ πολυτιμωτάτου ἀγαθοῦ τῆς ὑγείας μας.

ΠΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Ἰατρὸς

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

Ἐλάβομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν ἀπόσπασμα τῆς ὁποίας δημοσιεύομεν:

«Εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἀγαπητῆς μας ἐφημερίδος «Λιβίσι» ἥτις μᾶς παρέχει τακτικὰ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

... ...

Ἀμφότεροι δὲ ἀποστέλλομεν τοὺς ἀπείρους μας χαιρετισμοὺς εἰς ὅλους μας τοὺς συμπατριώτας, εὐχόμενοι εἰς αὐτοὺς εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος καὶ μακρόβιον ζωὴν εἰς τὴν τόσον ἀγαπητήν μας ἐφημερίδα».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΙΛΜΕΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΡΤΗΣ
Γρενόβλη, Γαλλίας

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις τῆς ζωῆς του ἀνθρωπίνου γένους, καθιστᾶ γνωστὸν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς τοῦτο ἠσθάνθη ἐπιτακτικὸν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὸ αἴτημα τῆς ἀλληλεξαρτήσεως καὶ τῆς ἀμοιβαίας βοηθείας, ἠναγκάσθη νὰ δημιουργήση τὴν νῦν λεγομένην οἰκογένειαν, ὑποτυπώδη μορφὴν τῆς Πολιτικῆς Κοινωνίας. Τοὺς βαθυτέρους λόγους τῆς δημιουργίας τῆς οἰκογενειακῆς συμβιώσεως, ἀποφεύγοντες νὰ ἐκθέσωμεν, παραδεχόμεθα αὐτὴν ὡς προβαθμίδα τῆς κοινωνικῆς συμβιώσεως, ὡς τοῦτο τονίζει ὁ Ρουσσῶ εἰς «τὸ Κοινωνικὸν Συμβόλαιον»: (Ἡ οἰκιακὴ κοινωνία πρέπει νὰ τεθῆ ὡς τὸ πρότυπον τῶν Πολιτικῶν Κοινωνιῶν). Ἡμεῖς δὲ χρησιμοποιοῦντες τὰς ἐννοίας εὐρύτερον λέγομεν: οἰκογένεια εἶναι σύνολον ἀτόμων, μικροῦ ἀριθμοῦ, συμβιούντων καὶ συνδεομένων φυσικῶς μὲν διὰ πλησιεστάτης συγγενείας, ψυχικῶς δὲ δι' ἐπιθυμιῶν μυχίων, ἡ πραγματοποίησις τῶν ὁποίων συνεπάγεται τὴν ἁρμονικὴν ἐξέλιξιν τῶν συμβιούντων ἀτόμων. Ἀλλὰ διὰ νὰ πραγματοποιήση τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς της ἡ οἰκογένεια, ἔχει ἀνάγκην τοῦ ἀρχηγοῦ, ὅστις θὰ χαράσση τὰς κατευθυντηρίους γραμμὰς τῆς οἰκογενείας καὶ θὰ ποδηγετῆ ταύτην. Ἐκ τῆς ἀδηρίτου ταύτης ἀνάγκης γεννῶνται τὰ πολλάκις δυσεπίλυτα προβλήματα τοῦ οἰκογενειάρχου. Αἱ ἑκάστοτε περιστάσεις διεμόρφωσαν ἰδίας μορφῆς προβλήματα διὰ τὸν οἰκογενειάρχην. Αἱ καταστάσεις ὅμως μεταβάλλονται καὶ μετ' αὐτῶν καὶ οἱ δυναμικοὶ παράγοντες, οἱ ἐμφανίζοντες τὰ οἰκογενειακὰ προβλήματα. Ἀπειράριθμα καὶ ποικίλα εἶναι σήμερον τὰ προβλήματα τὰ ἀπασχολοῦντα τὸν οἰκογενειάρχην, ἅτινα δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν εἰς τρεῖς γενικωτέρας κατηγορίας: α) Ἠθικά, β) Κοινωνικὰ καὶ γ) Οἰκονομικά.

Τὰ Ἠθικὰ προβλήματα ἀπησχόλησαν ἀνέκαθεν τοὺς οἰκογενειάρχας, διότι καὶ ἡ ὀρθὴ αὐτῶν λύσις ἐπιδρᾷ ἀμέσως ἐπὶ τῆς ὅλης διαμορφώσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ ἐπὶ τῆς ἰσορρόπου ἐξελίξεως. Σήμερον ὅμως ἐμφανίζονται μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴν ὄψιν ἕνεκα τῆς τροποποιήσεως τῶν βασικῶν μέχρι τοῦδε θεωρουμένων ἀρχῶν. Ἡ ἔκλυσις τῶν ἠθῶν καὶ ὁ ἐκφυλισμὸς (ἐξαχρείωσις) καὶ ἡ ἄκρως ἐπικίνδυνος ἐλευθεριότης ἀπασχολοῦν συνεχῶς τὸν ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας, ἵνα ἐκφύγη αὕτη τῶν ἀνηκούστων ὀλισθημάτων. Διότι ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἀντιδράσεως αὐτοῦ, θὰ ἐξαρτηθῆ ἡ περαιτέρω ὁμαλὴ καὶ εὔρυθμος οἰκογενειακὴ συμβίωσις καὶ ἡ ἠθικὴ διαμόρφωσις τῶν ἀτόμων. Πᾶς ἀρχηγὸς δὲν δύναται νὰ παραβλέψη τὴν σοβαρότητα τῶν ἠθικῶν τούτων προβλημάτων σήμερον. Διότι σήμερον παρὰ ποτὲ ἄλλοτε, ἀπειλητικὸς ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὁ τρομερὸς κίνδυνος τῆς ἠθικῆς ἐξαρθρώσεως καὶ συντριβῆς τῶν αἰωνίων ἠθικῶν ἀρχῶν, αἵτινες ρυθμίζουν τὰς κινήσεις τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. Ὁ οἰκογενειάρχης πρέπει νὰ ἀντιδράση σθεναρῶς κατὰ τοῦ ἔξωθεν προερχομένου ἐχθροῦ. Διότι ἐὰν ἔστω καὶ ὀλίγα σπέρματα τῆς θανατηφόρου ἀσθενείας εἰσέλθουν εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἡ ἀποσύνθεσίς της εἶναι ἐξησφαλισμένη. Ποίους τρόπους ἀμύνης θὰ ἀκολουθήση ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ οἰκογενειάρχης; Ἰδοὺ τὰ μεγάλα δύσλυτα ἠθικὰ προβλήματα.

Καὶ ἤδη εἰσερχόμενοι εἰς τὰ κοινωνικὰ προβλήματα, θὰ ἠθέλαμεν νὰ τονίσωμεν τὰ ἑξῆς: Ὅταν λέγομεν κοινωνικὰ προ-

Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα

ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡ

Συνέχεια ἐκ τῆς 2ας Σελίδος

φέρνουν τὴν νοσταλγία τῆς γλυκειᾶς θύμησης;

Ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ γέρος μὲ τὸ πλατὺ χαμόγελο σοῦ θυμίζει τὴ λέξη «κορδόνι» ποὺ ἄκουσα πιὸ μπροστὰ καὶ ἐκεῖνος μὲ τὰ ὁλόδροσα ἀστεῖα καὶ τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα τὰ «Τρία Καβάκια». Παραθέριζαν, λέει, ἐκεῖ τὸ καλοκαῖρι. Ὁ καθένας κάτι ὑπέροχο σοῦ λέει κι' ὅλοι μαζὶ σοῦ δίνουν μιὰ εἰκόνα ἐξαίσια.

— Καθαρὴ θάλασσα, πλατειὰ προκυμαία καὶ δρόμοι μὲ φορτωμένες καμῆλες ποὺ φέρνουν τ' ἀγαθὰ ἀπ' τὰ μεσόγεια στὸ λιμάνι. Πιὸ πάνω τὰ περιβόλια, ἐνῶ σὲ κάθε αὐλὴ ποὺ λάμπει, οἱ κυράδες φροντίζουν τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Βρίσκομαι, θαρρεῖς, σὲ λήθαργο: Κλείνω τὰ μάτια μου καὶ μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας πετῶ πάνω ἀπὸ μιὰ πόλη ποὺ μόνος μου ἔφτιαξα, χρησιμοποιώντας σὰν φόντο τὰ φωτεινὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Δὲν μπορεῖ... Δὲν μπορεῖ νὰ κάνω λάθος, αὐτὴ εἶναι: Ἡ Μάκρη τῆς φαντασίας μου.

Ἀνοίγω τὰ μάτια μου καὶ ἡ πραγματικότης μὲ πείθει ὅτι δὲν τὸ κούνησα καθόλου ἀπ' ἐδῶ. Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει; Τὴν ἔζησα ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμές, στὴν φαντασία μου. Ἔζησα σὲ μιὰ πόλη ποὺ μόνος μου ἔφτιαξα, χωρὶς περιορισμούς, χωρὶς φράγματα. Μπορεῖ νἄκανα λάθος, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ὅπως ἀκριβῶς τὴ φαντάστηκα. Ἐσεῖς ποὺ τὴ ζήσατε καὶ ποὺ τὴ ξέρετε μὴ μὲ διορθώσετε. Ἀφῆστε με νὰ ζῶ καὶ νὰ πετῶ σ' ὅλο τὸ πλάτος τῆς φαντασίας μου. Τί πιὸ ὑπέροχο ὑπάρχει;

Ἡ ὥρα ὅμως πέρασε, ὁ ἥλιος παρεχώρησε στὴν ἐφεύρεση τοῦ Ἔντισον τὴν ἀγγαρεία τοῦ φωτίζειν τὸ σκότος καὶ τὸ σπουδαιότερο... ἡ παρέα μου χάθηκε. Ποῦ νὰ πάη ὅμως; Εἶν' ὅλοι τους ἀναπόσπαστοι ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' τὸ μεγαλύτερο ἴσως καὶ τὸ πιὸ ἀγαπημένο κομμάτι τῆς χαμένης τους πατρίδας. Τὸ σφίγγουν στὴν ἀγκαλιά τους, τὸ ἀγαποῦν σὰν παιδί τους. Μοιάζουν σὰν τὴν Μάνα ποὺ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της τὰ ροῦχα τοῦ ξενητεμένου της παλληκαριοῦ, σὰν τὴν κοπέλλα ποὺ κρατᾶ σφιχτὰ καὶ φιλᾶ τὴ φωτογραφία τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ βρίσκεται μακρυά της.

Μὰ νά τους πάλι...! Συγκεντρωμένοι στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ κάτω ἀπ' τὸν γέρο - πεῦκο σχηματίζοντας ἕνα ὄμορφο συνδυασμό... χορεύουν.

Τ' ἀκούσατε; χορεύουν!

Σούστα τὸν λένε τὸν χορὸ καὶ σούστα πρέπει νὰ γίνη κανεὶς γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸν ἀποδώση ὅπως τοὺς βλέπεις νὰ τὸν ἀποδίδουν.

Γύρισαν ὅλοι ξάφνου πίσω. Μὲ μιᾶς πέταξαν τὴν στάχτη ἀπ' τ' ἄσπρα τους μαλλιά, ἐνῶ οἱ ρευματισμοὶ καὶ τ' ἀρθριτικὰ σεβόμενα τὴ στιγμὴ ὑπεχώρησαν κι' αὐτὰ ἱπποτικά. Οἱ μῦς τεντώθηκαν, τὰ κόκκαλα ὀρθώθηκαν καὶ τὰ στήθη φούσκωσαν, ἐνῶ ἡ λάμψη στὰ πρόσωπά τους γίνεται πιὸ φωτεινή, θαρρεῖς καὶ βάλθηκε νὰ ξεπεράση τὸν ἥλιο. Στέκομαι μὲ σεβασμὸ καὶ βλέπω τὸ θέαμα, ἐνῶ ἀπ' τὸ μυαλό μου ζητοῦν ἀπάντηση τόσες ἐρωτήσεις. Ποῦ νὰ ὀφείλεται ἄραγε αὐτὸ τὸ θαῦμα; Στὸν Σύλλογο, ποὺ τοὺς ἕνωσε σὰν κρίκους στὴν μακρυά του ἁλυσίδα; Ἴσως...

«Ἰσχὺς ἐν τῇ Ἑνώσει».

Ἡ Ἕνωσις τοὺς πέταξε τὰ χρόνια ἀπ' τὰ μαλλιά, ἔδωσε λάμψη στὰ πρόσωπα κι' ἀγαλλίαση στὴν ψυχή; Ἀσφαλῶς!

Ἔχουμε λοιπὸν Σύλλογο;

Εἴμαστε ἑνωμένοι;

Εἴμαστε ἰσχυροί; Ὁπωσδήποτε Ναί! Ἀγαπητοί μου κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀστείρευτος πηγὴ ἀγάπης καὶ εὐτυχίας.

Ἠβράδυασιν ὅμως πάρ μου. Κι' ἀρχὴ πιὸν γιό μου γιὰ βούλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἦταν τοῦτο τοῦ μιτσὸν - μιτσὸν τοῦ διαβουλάκιν;

— Β' ὄχι καλέ. Λουλὸς εἶσι;

Ἡ Σύλλοους ἦταν.

ΕΜΜ. Ν. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Νέα Μάκρη

ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΘΕΟΧΑΡΗ ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗ
ΟΔΟΣ ΝΙΚΙΟΥ 9
ΤΗΛ. 21.381
ΑΘΗΝΑΙ